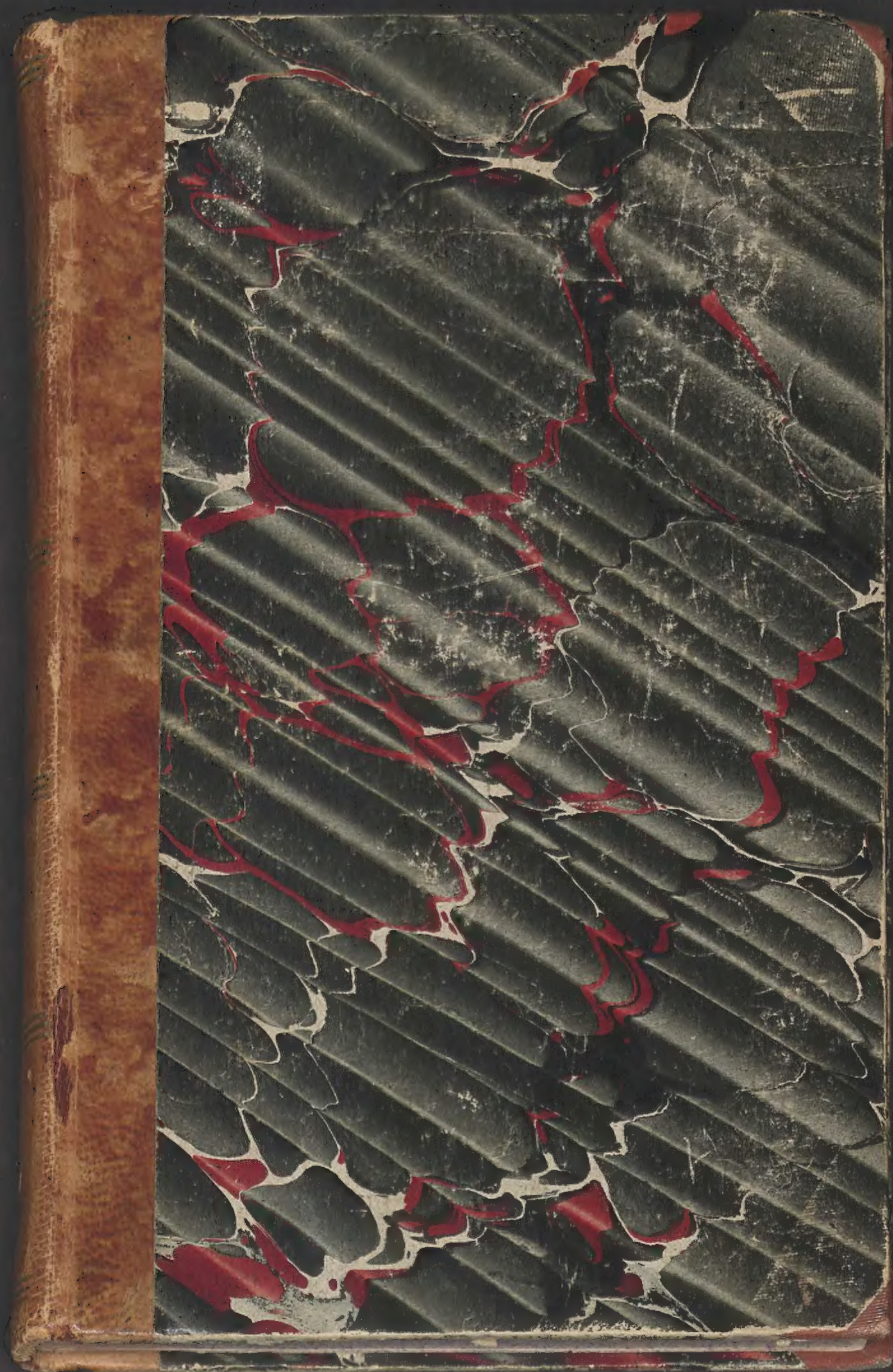

Ingolfs og Hjørleifs Saga.

Ingolfs og Hjørleifs Saga.

Et episk Digt i to Afsnit

af

Carl Andersen

(Christian Adam).

Kjøbenhavn.

G. E. C. Gads Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1860.

Min ædle, trofaste Velgjører,

Justitiarius

Thord Jonassen

i Reykjavik,

tilegnes dette Arbeide

i sønlig Kjærlighed.

Forf.

Den Tid jeg mindes helst, med Hjertets Glæde,
Da jeg blev knæsat af en ædel Mand
Hist, hvor de evigunge Bølger træde
Den vilde Runddands paa den høie Strand;
Hvor blanke Jøkler løfte sig med Fjelde,
Ærværdige, som høien Saga selv,
Og, for den Lyttende, om Dage melde,
Da Island var et Skib paa Tidens Elv,
Med fagre Silkeseil i gyldne Toppe
Og mangt et puurt og prøvet Skjold langs Bord.
Det kløved stolt de hvide Bølgekroppe
Og færged Mænd, som meget gjaldt i Nord.

Og nu? — Ja, lange Tider ere rundne,
Før nu, i Vaar, Du Tusindaaret saae!
Hvor mange Kyster blev ei siden fundne,
Der længst som Fortidsmausoleer staae?
Og Du — nei, Du blev intet Mausolee;
Thi Du har Ild i Brystet, gamle Ø!
Og er kun Hjertet varmt, da maa det skee,
At der kan Liv og Ungdom aldrig døe.

Men vi — har vi da glemt, at Du har vaaget
For os, da ellers hele Norden sov,
Mens Du har staaet trofast Vagt ved Sproget,
Hvori vor svundne Stortid skrev sin Lov;
At Du har ristet mangen herlig Rune,
Som engang vække skal hvert Barn i Nord,
Saa det skal atter ømt og kjærligt lune
Om hver en gammel Eg i Fædres Jord,
Og sande, at i Egens svale Skygge,
Der er os bedst og sikkrest her at bygge?

Nei, der hvor Birk og Bøg og Gran kan trives,
Der og Taknemlighedens Blomst oplives!
Seer Du dens Blad, hvor det blev flettet ind
Til Krandsens Pryd, alt med et trofast Sind,

I Skjaldskab, Videnskab og ædel Konst —
Man troer endnu Din Sendelse omsonst?
Og hører Du det Ryn, som klart sig hæver
Fra trende Kyster og saa freidigt svæver
Til Mødets Havn i fælleds Harmoni —
Men kjender ei Din egen Røst deri?

Du kjendte den, Du Sagnets gamle Hyrde!
See, derfor aldrig trætted Dig din Byrde,
Mens Nordens Fortid hviilte paa Din Skulder;
Og Du vil bære den mens Bølgen ruller,
Og Folkeaanden vil da skyde Vinger;
Thi røde Ydunsæbler Du den bringer,
Hvoraf den ret kan suge Saft og Næring
Og voxe heel og karsk, trods Tidens Gjæring!

Saa løft Dig end Aartusinder af Sø,
Du tusindaarige, sneekrandste Ø!
Bred Vingen ud, Du ranke, hvide Svane,
Og skin, saa hele Norden seer Din Bane
Og sammengroer i Ly af Dine Vinger,
Mens Sol gaaer op og frem sig Dagen svinger! —

Da skal, saa sandt en nordisk Mand har Mæle
Og her boe Kvinder end, med rige Sjæle,
Den gode Balder fra de Døde vækkes,
Men Loke bindes og paa Stene lægges!

Min Fosterfader, over Havet sender
Jeg denne Bog i Dine kjære Hænder.
Jeg veed, min Kjærlighed Du seer i den
Til Øen hvide og til Dig, min Ven!
Og Du og Dine deri vil fornemme:
At Barndomsdagene jeg ei kan glemme!

Kjøbenhavn, Februar 1860.

Carl Andersen.

I.

I Norge.

---

1. Om Ørn hiin Gamle og hans Børn.

Det melder et Sagn, paa Fjalir
Sad fordum gamle Ørn,
En mægtig Høvding. Ingolf
Og Helga hed hans Børn.
Men Leif han havde knæsat
Som kjærlig Fosterfar.
Saa gild og gjæv en Kjæmpe
Der Gubben fostret har.

Hallen blev reist af Bjælker,
Med brune Mos og Bark,
Af Ørns den bolde Fader,
Bjørnolf fra Thelemark.
Han maatte flye til Fjalir,
Før Ørn var født endnu,
For Drab, han havde øvet
I Hevn og Vredeshu.

Han reiste ogsaa Hovet,
Rigt og kosteligt. Thor,
Den Asaherre, kjørte
I Kærren her om Jord.
Hans Hoved var, som Solen,
Hammer bar han i Haand,
Og gavmildt Armen smyktes
Med Guldets røde Baand.

Ørn arved Bjørnolfs Fromhed;
I Hovet tidt han treen
Og bad til Mjølnirs Bærer,
Mens Blodet sprang om Steen.
Thors Dyrker eied Lykke
Paa Drager og bag Fjeld.
Han havde i sit Følge
Fribaaren Mand og Træl.

Da han blev svag og gammel
Og svanehvidt hans Haar,
Han drog ei meer i Viking,
Men dvæled paa sin Gaard.
Men Frænderne, Leif og Ingolf,
Elsked det store Hav,
Som gamle Ørn. Hver Ungmø
Dem milde Tanker gav.

Thi Guld og herligt Rygte
Og Hæder vinked der,
Hvorhelst de Fosterbrødre
Fore med Skjold og Sværd.
Ingolf han fik sin Faders
Det fromme Sindelag;
Men Leif lidt overmodig
Meest troede sin egen Sag.

Ulige dog kan mødes,
Det man har ofte seet;
De Frænder havde blandet
Blod og vare som Eet.
Thi Mand er Mandens Glæde
Og Mod hans Følgesvend,
Og dyrest er den Hæder,
Som deles med en Ven.

Naar derfor Sneen smelted
Og Søen fik sit Løb
Om Vaaren, da blev Skibet
Viklet af Vintersvøb.
Men Dalsfjords bedste Drenge
Droge med dem paa Sø.
Vinden suste foroven,
Voven kvad under Ø.

Da blev der tomt i Gaarde.
Trægt monne Trælle gaae
Og pleie Bondegjerning,
Pløie og Sæden saae.
Inde gik Kvinden blide
Og blanded Drik i Horn
For Ørn, hvem Tiden stinged
Tidt, som en bladløs Torn.

Hun skjænked Mjøden søde,
Møen paa sexten Aar.
Hvor skjønt her gav hinanden
Haanden Vinter og Vaar!
Hun var hans Stav, hans Øie;
Thi Syn, som Fod, var svagt.
Her var den milde Due
En mødig Glentes Vagt.

Fager stod Sol paa Fjalir
Den feire Sommerdag.
Med Blide kvidbred Fuglen
Fra Birkens lyse Tag.
Elvene bruste klare
I Klippekløft og Li,
Saa Bundens hvide Lilier
Lysende stod deri.

Dog kaldtes Helga Fagre
For Fjalafylkes Sol.
Lyde, som Kvist i Lunde,
Var Læbens Purpurstol.
Oiet det var, som Elven,
Saa underlig klart og blaat.
Der saaes, som hvide Lilier,
Hvad Sindet tænkte Godt.

Beilere kom, der længe
Bare hende i Hu,
Men Hun, den hjertekaarne,
Har Ingen hørt endnu.
Høisind bygger i Barmen,
Blusel paa hendes Kind —
Saa kunde hun dog ei føie
Den første Beilers Sind.

---

2. Fostbrødrenes Møde med Jarlesønnerne.

Paa Gaular løber Elven frit
Og springer som en Fos i Strand,
Og Laxen tænker: der er Mit
Saalangt jeg svømme kan.
Men aldrig gad en ætstor Svend
Da være mindre rig, end den,
Og hvor man Elven hindred ei,
Led han ei spærret Vei.

Som Gaulaelvens frie Fart,
Som Laxens Higen, Fossens Spring,
Jarl Atles Sønners Færd man snart
Fik kjende vidt omkring.
Stormvindens Pust paa Bølgens Barm,
Valravnens Skrig bag Bjergets Karm,
Og Slud og Mulm og Brand og Blod
Ei standsed deres Mod.

Den Ældste af dem Halsten var;
En ærlig Fjende, trofast Ven,
Og bedre Dreng vist aldrig bar
Et Værge ved sin Lænd.
I Kampen varm, i Hallen mild,
I Raadet viis, paa Thinge snild,
Lyshaaret, axelbred og stærk,
Og stor som en Berserk.

Den Næste, han, der Holmsten hed,
Var ei saa stor af Væxt, dog gav
Hans faste Haand hvergang han stred
Saa mangen Kjæmpe Grav.
Den Yngste Hersten hed. Knap han
I Styrke fandt sin Ligemand.
Hans Haar var sort og bruun hans Kind,
Og trættekjært hans Sind.

De rusted deres Skibe ud
Paany til vældig Vikingsfærd,
Da kom en Svend og bragte Bud:
„To Skibe komme nær."
Og see, der skred i samme Stund
En Drage i det snevre Sund.
Men efter den et andet Seil
Gled hen ad Søens Speil.

Da sagde Halsten: „Manden hist
Ved Noret, med det lyse Blik,
Er Ingolf, anden Mand forvist
Ei sligt et Øie fik.
Men hvo er han, med Hjelmen blank,
Som styrer stolt hiin Skude rank?"
Da svarte Holmsten: „Manden der
Er Leif, hans Frænde kjær."

Da mæled Hersten: „Hvad vil han?
Det var dog vel en afgjort Sag,
At skjægløs Gut ei komme kan
I Jarlesønners Lag?
Lad ham kun drage hjem igjen?
Han er for veg en Følgesvend.
Den kommer vel engang den Vaar,
Han tæller tyve Aar."

Da Leif det hørte, Blodet steg
Ham rødt i Kinderne derved.
„Er end Du tyve Aar," han skreg,
„Gjør Dig dog ei for bred!" —
Men Ingolf sagde: „Frænde styr
Dit Sind! Men samme Eventyr
Os bie skal. — Gaaer Du Din Vei,
Saa følger jeg med Dig.

„Men husk det, Hersten, Dages Løb
Var aldrig Maal for Mandens Kraft;
Tidt Barnet, gjemt i Moders Svøb,
Meer Mod, end Mand, har havt.
Hvad Du har talt af ilter Hu,
Har viist, Du selv er ung endnu.
Naar Leif Du seer i Faren bleg,
Da kald ham ung og veg.“

Da sagde Halsten: „Brødre, hvis
I vil som jeg, vi holde Fred.
Naar Ingolf er med Leif tilfreds,
Kan vi det være med.“ —
Ham svarte Holmsten: „Altid Du
Har raadet os til Held endnu.“ —
„Vi faae vel lyde Dig, min Bro'er.“
Saa løde Herstens Ord.

Nu bandtes Stavn med stærke Baand
Og Landingsbrygger skjødes ud.
To Mænd der gik, med Spyd i Haand,
I prægtig Skarlagsskrud.
De lyse, bløde Haar nedhang
Fra Hjelmen; røde Skjolde klang.
Men der de gik i Solens Skjær,
Svart undredes Enhver.

Og trindt i Hoben hørtes da:
„Paa Vinger deres Rygte fløi;
Idag kan vi den Vished ha'e,
At ei det for os løi.“ —
Snart i den store Gjæstehal,
Sad bænket Hundreder i Tal,
Thi Leifs og Ingolfs raske Mænd
Var budne med derhen.

Der skjænkedes den stærke Mjød
Og kraftig Kost blev sat paa Bord,
Og Harper klang, og Sangen lød,
Og glade Gammens Ord,
Og der blev talt om mange Slag.
Saa skiltes man til næste Dag;
Thi med den aarle Sol paa Stand
Skal lægges ud fra Strand.

Knap næste Sol fik Liv og Magt
At lyse over Fjeld og Sund,
Før Luren havde Kjæmper vakt
Af deres søde Blund.
Knap Duggen randt af Birkens Blad,
Før Vikinger ved Aarer sad.
Fem Skibe ud af Fjorden foer,
Med djerve Mænd ombord.

Fem Skibe ud af Fjorden skred,
Med djerve Mænd. Saa vel de sang,
At Bølgen syntes fast derved
At fortne stolt sin Gang
Og synge selv omkaps med dem. —
Men tom stod Klippen, Ørnens Hjem;
Thi Ørnen flyver altid did,
Hvor Helten gaaer i Strid.

De seiled ned langs Norges Kyst,
Og Norden gav dem gunstig Bør.
Først drog de Sydpaa, saa mod Øst,
Blandt Skjær og grønne Øer.
Saa mangen rig og prægtig Knar
Der faldt for Dragen, stærk som snar,
Og mangen Røg bag Strandens Træer
Fortalte om dens Færd.

I hver en aaben Kamp og Dyst,
Hvor det gik allerhedest, der
Saaes Ingolfs og hans Frændes Bryst
Og deres blanke Sværd.
Man tyktes Leif, dengang han kom,
Lidt ung. — Nu taltes ei derom.
Den Tale døved han engang
Med Sværdets Drapasang.

— ——

3. Ved Ørn hiin Gamles Høi.

Paa det lave Næs
Hvide Maager fløi
Over Siv og Græs,
Hvor der stod en Høi.

Bølgens tunge Fald
Mod det hvide Sand
Klang da, som et Kald
Til en falden Mand.

Vidste den, at der
Gamle Ørn var lagt,
Med det gode Sværd,
Smykt med Ringes Pragt?

Kjendte den igjen
Skibet, man ham gav,
Det, hvorpaa dens Ven
Engang foer om Hav? —

Hvorfor sagtner den
Nu sin stolte Gang?
Hvorfor dæmper den
Nu sin dybe Sang?

Ved Høien sidder tankefuld
Helga hiin Fagre.
De sorte Liin om Isjens Guld
For Vinden flagre.
Hun støtter Hoved til sin Arm,
Høit hvælver sig den fulde Barm,
Hun seer paa Havet.

Bølger svale med fagert Spil
I Solen dandse
Rundt omkring Næsset, som de vil
Hans Gravhøi krandse.
Da faaer i Barmen Tanken Klang;
Hun kvæder ham en Mindesang,
Kun hørt af Havet:

„Nornen maaler
Manden Dage,
Fast er Dødens
Dunkle Bud.
Nu den gamle
Gubbe lander,
Sænker Seilet,
Stiger ud.

„Thor, den stærke,
Stolte Herre,
Ta'er ved Haanden
Helten snild.
Mæler Sligt da
Slagets Ynder.
(Lytter Aser
Alle til):

„„Dybe Revner
Risted Kjølen —
Tidt jeg mødte
Manden der:
Stolt i Stavnen
Stod og skifted
Helten Hug med
Heltes Hær.

„„Viis paa Thinge
Talen hørtes —
Tidt jeg mødte
Manden der:
Gamle, Svage
Søgte Bistand;
Han dem rakte
Raad og Sværd.

„„Kom en Stavkarl,
Stiv af Ælde —
Da jeg mødte
Manden der:
Maden mætted,
Mjøden læsked;
Gavmild gav han
Guldets Værd.

„„Gudehovet
Helligt kneiser —
Tidt jeg mødte
Manden der:
Derfor hædret
Høit blandt Aser
Skal han leve
Længe her!“ “

„Talt; men Aser
Alle tykkes,
Thor her valgte
Vel sit Ord.
Til den gode
Gubbes Hæder
Vække Sværde
Skjoldes Kor.

„Andres Guder,
Andres Gjæster
Over Lokkers
Lyse Pragt;
Over Brystets
Brede Gjærde;
Over haarde
Hænders Magt.

„Valhals Kjæmper
Kaare Helten
Til at styre
Stridens Leg;
Thi han stander
Stor iblandt dem,
Som blandt Krattet
Kraftig Eg.“

———

Men Solen daler ned i Sø
  Paa røde Vinger,
Og Aftenvinden over Ø
  Sig vældig svinger.
Bølger springe med sneehvidt Skum,
Som tyktes dem for lidet Rum
  Paa hele Havet.

Fra Høien vanker tankefuld
  Helga hiin Fagre.
De sorte Liin om Issens Guld
  For Vinden flagre.
Hjemme stander Høisædet tomt —
Der flyder Taaren barnlig fromt
  For Ørn ved Havet.

Maagen hist paa Næs
Skriger under Sky;
Strandens Siv og Græs
Gi'er ei længer Ly.

Strandens kloge Fugl
Sagtens kjende maa
Ham, den fra sit Skjul
Nys i Natten saae:

Som en fjedret Piil
Ingolfs Drage fløi.
Maanens blege Smiil
Viste ham en Høi.

Aned Mandens Sind,
Hvo i Høien boer?
Taus i Fjorden ind
Dreied han sit Roer.

4. Arvøllet efter Orm hiin Gamle.

Fnysende Heste paa jernblank Hov
Fare, som Vinden, i riimhvid Skov.
Ned over Fjeldryggens steile Stier
Springe, som Rener, Slæder og Skier.

Hestene standse, Slæderne staae,
Væbnede Mænd ind i Hallen gaae.
Men Ingolf hilser hver Mand derinde:
„Velkommen hid til min Faders Minde!“

Thi der skal feires en Mindefest;
Derfor er mødt saa mangen en Gjæst.

Langildens tørre, kløvede Stammer
Hvirvle mod Loftet lysende Flammer.

Hvor Røgen mødes med Nattens Vind,
Kige de smilende Stjerner ind;
Huſk, Valhal smiler til hvert et Gilde,
Hvor Fædre hædres af Sønner snilde.

Bjælken er skjult af Tepper og Liin,
Kostelig virket med Silke fiin.
Men Hjelme lue og Skjolde gløde
Paa Dugen, en Sol i Aftenrøde.
Langs hen ad Væggen Bænkene staae,
Hynder og Huder bredtes derpaa
Under de lyse, blinkende Skjolde
Bænke sig alle Kjæmperne bolde.
Kun der er tomt i Mændenes Rad,
Hvor Ørn hiin Gamle skjemtende sad
Og drak og hørte paa Skjaldes Kvæde;
Thi end har Ingen arvet hans Sæde.

Høisædesstøtter give det Læ.
Straale med Guldet Guder i Træ.
Skjærmet er Manden, som Sædet eier,
Naar hjem han bringer Hæder og Seier;
Thi det er Odin, Gudernes Gud,
Af Egen snildelig skaaren ud.
Og det er Thor, den mægtige Herre;
Her er han stegen ud af sin Kærre.

Men foran dem staaer en lavere Stol.
Der sidder Ingolf i Skarlagskjol,
Med gule Hægter og guldsyet Bræmme;
Her er han Arving, det ei man glemme!

Hæderspladsen paa Gjæstebænk gav
Man Halsten, Manden dannis og brav.
Hos Halsten sidde hans Brødre begge.
Men Leif har sin Plads i Ingolfs Række.

Men høit fra Bænken i Hallens Gavl
Kvinderne see paa den Færd saa travl;
Der sidder Helga blandt væne Kvinder.

Ned over Skuldrene Haaret rinder,
Men Ringen holder Lokken i Tvang,
Ringen, som Moderen bar engang,
Hamret med Kløgt udaf Guldet skjære,
Ristet med Runer til Freyas Ære.
Derfor kan Blikket sendes omkring
Frit blandt Mændenes stolte Ring.
Tidt søger det Leif i lønligt Møde —
Da farves hvergang Kinderne røde.

Det lider ud paa den dybe Nat.
Bort tages Maden og Borde brat,
Og Alle tie, som Mænd i Døden;
Thi just i Hornet nu skjænkes Mjøden.

Men Helga reiser sig, ned hun gaaer,
Mod Jord blufærdig hun Øiet slaaer.
Men som hun Guldhornet ta'er i Hænder,
Da dugges Øiet og Kinden brænder,
Og deilig er hun og fiin og skjær —
Det er, som Freya nu vandred her;
Thi Taaren er Guld, som Freyas Taare,
Da Oder sveg og hun græd saa saare. —

Silkesærken har Himmelens Blaa,
Roser, som Stjerner, skinne derpaa.
Beltet af Sølv, med rigtsnirklet Spange,
Lytter til Barmens kjærlige Sange.
Men Kaaben er rød, med laadne Skind,
Luner mod Frost og blæsende Vind.
Paa den kan Slægtens Rigdom man kjende;
Thi Kaaben skjænked Ingolf til hende.

Alle de Kjæmper lette paa Bryn,
Aldrig saae de saa fagert et Syn. —

Mod Ingolf skrider Søsteren omme,
Ham bør det Mindeskaalen at tømme.

Da reiser Hersten sig, varm og vild,
Sin Haand han strækker tvers over Ild,
Mens frækt han bryder Arveølsskikken:
Han, der er Gjæst her, først griber Drikken! —

Alle de Kjæmper trække paa Bryn,
Aldrig saae de saa frækt et Syn.
Op springe de brat fra bløde Sæder,
Men Hersten signer Hornet og kvæder:

„Saae jeg aldrig,
Skjøndt vide foer jeg,
En Mø saa herlig, som
Ingolfs Søster.
Dig gave Guder
Gode Gaver,
Sindets Høihed og
Skjønheds Ynde.

„Derfor, Kvinde,
Kaarer jeg Dig
Til min Hustru
Her i Hallen.

Brat fra Hjertet
Blodet rinde,
Hvis jeg sviger
Svorne Løfte!"

Saa løfted han Hornet til sin Mund
Og drak indtil han fik seet dets Bund,
Og gav det tomt til den fagre Kvinde.
Men der var, som et Havblik, derinde.
Alle de Kjæmper stode sack kvær,
Mærked dog vel, at Veiret var nær;
Thi Leif bed Læben, men Ingolfs Pande
Var, som et Lyn bag Skyens Rande.

Da kaldte Helga en Dreng og bød
Ham flux at fylde Hornet med Mjød,
Vinked med Haanden Gjæster til Sæde —
Saa haarde Halse bandt Haanden spæde.
Hen til sin Broder den Fagre gik
Og rakte ham den brusende Drik.
„Stat op," hun sagde, „drik Heltens Minde,
Og tag din Plads som Herre herinde!
Det kan nok gjøres behov i Kveld,
Det sees, vor Moder bar ingen Træl!"

Da stod han op, med luende Blikke,
Sønnen, for Mindeskaalen at drikke;
Saae sig omkring i den tause Rad,
Neied for Odin og Thor og kvad:

„Lidet Aser
Agte Manden,
Der selv ei hædrer
Høie Guder.
Mægtige Aser,
Eder jeg vier
Drikken til Heltens
Hædersminde.

„I mig gave,
Guder, Frænden,
Tro som Klippen,
Kjæk som Stormen.
Blod vi begge
Blanded unge,
Ville som Mænd og
Magten dele!

„Ved min frækne
Faders Minde,
Og ved Odin, som
Alt kan høre:

Aldrig skal jeg
Arven dele
Med Anden, end Leif!
Løftet mindes!"

Han drak og arved da med det samme
Sædet; det skinte mod Ildens Flamme.
Da fjernt fra Hallen kom disse Ord:
„See, hvor nu smiler Odin og Thor!"

Der sade grublende Mænd paa Bænke,
Kvadet og Løftet gav Nok at tænke.
Da sagde Ingolf: „Skjænk Mjøden end,
Ræk den til Halsten, min Gjæsteven;
Thi ham skal ydes den største Hæder
Hvergang han ind til min Arne træder!"

Men Halsten svarte ham: „Tak som budt!"
Din Vennehilsen bli'er ei forskudt,
Om end Du kaared af egen Villie
Din Frænde Leif til den hulde Lilie;
Thi lærte jeg kun at skjønne ret
Gud Brages Tale, Du meente det.

Saa hør da, Huusbond, og hører, Gjæster,
Hvad Løfte jeg nu med Drikken fæster:

Træl søger lysræd
Løgnens Mørke,
Dømmer for Gulds Værd
Gridsk imod Retten.
Mand elsker Sandheds
Sol over Veie,
Agter meer høit sin
Hæder, end Guld.

Spørges skal aldrig,
Halsten, liig Trællen,
Billigt her dømte
Dom over Nogen!
Trygt, som hans Frænder,
Fjender og skulle
Æske hans Mening,
Møde hans Dom!" —

Talt, ud drak han den skummende Mjød,
Satte sig ned, mens rundt om ham lød:
„Var han med Kjæmper, var han med Skjalde,
Halsten gik altid forrest blandt Alle!"

Men de blev glade, som Fugle i Korn,
Hvor skjøn Helga gik om med sit Horn.
Da sagde Ingolf: „Fostbro'er og Frænde,
Mon Dig en Drik ei undes af hende?“
Da smiilte Leif, men Søsteren gik
Til ham, med stille Blusel i Blik.
Men da hun hæved Hornet med Armen,
Silken og Pelsen bruste om Barmen.

Leif tager Hornet af hendes Haand,
Og seer en Stund paa den Lilievaand,
Da voxer Tanken med Fjer og Vinger,
Og Øiet flammer og Kvadet klinger:

„Ved Armens Sener
Og Sværdets Runer;
Ved Bølgers Brydning mod
Brune Stavne:
Skjært, som et Guldskjold,
Skal jeg bevare
Fædrenes rige
Rygte, jeg arved!“

Men ved sig selv tænkte Ingolf saa:
Hvad kan ved egen Magt vi vel naae,
Hvis høie Guder os satte Skranker? —

Da vakte ham Herstens Røst af Tanker;
Thi Hersten raabte, mens kaad han lo:
„Til slig en Daad behøves ei To!
Din Farfar bange til Fjalir flygted
For øvet Udaad, hvis Hevn han frygted!" —

Med mørke Miner af bitter Harm,
Mod Knæet Ingolf støtter sin Arm,
Men Leif er liig en vaagnende Glente,
Der veier, om Spurv er værd at hente.
Halsten og Holmsten fast kunge Sværd —
I Faren er Brødre Broder nær. —

Der sad blandt Kjæmper en Mand. Tilvisse
Var syvti Vintre hans Skjæg og Isse;
En kraftig Gubbe, engang han drog
Med Ørn hiin Gamle paa Vikingtog.
Hvergang han talte, man lytted gjerne;
Thi Gubbens Raad var en Ledestjerne.
Men Einar hiin Frode kaldtes han,
Fordi han kjendte til mangt et Land
Og pleied tidt, naar det led paa Kvelde,
Derom med vise Ord at fortælle,
Nys sad han taus, mens han tænkte paa
Vennen, der maatte til Valhal gaae.
Ved Herstens Tale han brat sig reiste,
Rank, som en Gran i Snee, der han kneiste.

„Har Du, Hersten, hørt om Hrok hiin Svarte?
Han og Hrok hiin Hvide vare Brødre
Og de fulgte Half, den kjække Konge
Over viden Hav, hvor Stormen suser.
Atten Aar de vare Kongens Kjæmper,
Hærged vide og vandt megen Hæder.
Da gik Solen ned med Kongens Lykke;
Men det var, da Mjøden havde virket
Og de slumred Alle fast i Hallen;
Thi da kom Kong Asmund, falsk som Loke
Dengang Høder fældte hvide Balder,
Og han tændte Ved om Gildehuset.
Kongen brændte der med mange Kjæmper.
Hrok hiin Svarte kom dog ud i Mørket.

Og han kom til Danmark, til Kong Hake,
Fik en Plads blandt Kjæmperne i Hallen,
Skjøndt han kom i Stavkarlsklæder, altid
Gjæstfrihed var Kongers Skik i Norden.
Ukjendt saae han der Kong Hakes Datter
Brynhild, og det blev ham varmt om Hjertet;
Thi hun var saa frisk og feir, som Vaaren! —

Men til Brynhild havde Sven just beilet,
Han, den seiersæle Fyens Konge,
Og da Hake gav ham haanligt Afslag,

Svoer han Hevn og trued Hakes Rige.
Derom taltes der nu tidt i Hallen;
Da blev Hrok end mere varm om Hjertet.

Engang red Kong Hake ud at jage;
Men i Skoven gik blandt sine Terner
Brynhild, plukked Bær og brune Nødder.
Der hun seer en Mand til Egen lænet,
Rank, som Egen selv, med Blik, som Balders,
Neppe kunde hun da Gjæsten kjende.
Men han sagde hende Navn og Hjemstavn,
Og de taltes ved, hvor Lærker kviddred. —

Brynhild gik fra Skoven til sin Fader,
Sagde Gjæstens Navn og — andet Mere!
Men Kong Hake tog sin Gjæst ved Haanden,
Selv han aabned for ham Brynhilds Skemme;
(Thi han havde kjendt Kong Half og agted
Nu hans sidste Kjæmpe meest blandt Alle). —
Men fra den Dag Sven fik ingen Seier,
Og han bed i Græs for Hrok hiin Svarte. —

Hrok og Brynhild finge megen Lykke,
Thi af dem kom mange gode Kjæmper!
Som et Guldskjold luer deres Hæder —
Glem ei, Hersten, naar Du Leif udæsker,
At han stammer ned fra Hrok hiin Svarte!“

Saa talt, han atter satte sig ned.
Men der blev tyst i Hallen derved.

Kun alle Jarlesønnerne sade
Og smiilte, skjøndt de var lidet glade.

Det tænkte da mange Kjæmper, at
Først seent vilde glemmes denne Nat.

5. Hvad der skete om Vaaren.

Led vorder Bænken
Bolde Viking
Og Gildets Gammen
Glæder ham ei,
Naar Bølgen ruller
Blidt om Vaaren
Og Ørnen svæver
I Solens Glands.

Kampen den kjække
Kaarer for Spøgen
I Kvindekredsen,
Kjærlig og kaad;
Kampen, som Sangen
Seent skal nævne,
Naar Helten hviler.
I Høien selv.

Følge ham freidigt
Frie Svende,
Mødres og Møers
Magt og Haab.
Smile med Dugglands
Deilige Øine,
Blusser med Rosens
Rødme hver Kind. —

Leif tog at længes
Lønligt og længe,
Da Vaar var kommen
Vindblid og varm.
Vikingen vilde
Vinked ei Helgas
Yndige Øine,
Som Havets Skum.

Kastet af kjære
Kvindehænder,
Tavlbordets Tærning
Tyktes ei skjøn,
Som Sværdet blanke,
Blødende af det
Rindende, røde,
Rygende Blod.

Hen til sin frække
Frænde gik da
Svenden og sagde:
„Sidde vi her! -
Ingolf, derude
Øves alt Legen!
Hører Du Havets
Herlige Sang?

„Tid er at tage
Teltet af Skibe,
Tid er at slibe
Sværdet paany
Kamp giver Rygtet
Ringene røde;
Bolstrene bløde
Bringe det Skam.“ —

Svarte ham Ingolf,
Ynglingen spage:
„Glemte Du, Leif, alt
Løftet i Hal?
Ondt, det mig aner,
Eies ivente,
Hvor Jarlsønners Mærke
Mødes med vort!

„Hvorfor nu vinke
Valgjæsten atter,
Høgen og gridske,
Graadige Ravn?
Grønnes dog Græsset,
Gangerens Glæde,
Frodigt paa Fjalir,
Fagreste Bygd!“ —

Mælte da modig
Manden hiin unge:
„Mindes jeg Herstens
Haanende Ord.
Denne kan kue
Kaadmund til Taushed —
Hør kun, hvad Sværdet
Sjunger derom!“

Sagt, og af Beltet
Blinkende Sværdblad
Foer, som et Lyn,
I Luften omkring;
Suste, som Stormen
Suser om Høsten;
Som over Valen
Vingebred Ørn.

Smiilte da Leif
Og lyste hans Øie:
„Vidste, Du længe
Lysted i Blod!“
Staalet i Beltet
Stak han og sagde:
„Bølgerne springe,
Børen er blid!“ —

Svarte ham Ingolf:
„Ikke mig huer
Børen blide,
Jeg bliver her.
Give det Ægir,
At intet Vanheld
Snige bag Snekkens
Snarfare Kjøl!“ —

Toges af Skibe
Skjærmende Telte;
Rullerne droge
Drager i Sø.
Seilene hvide
Spændtes om Raaen;
Aarerne brede
Bragtes ombord.

Vikinger bolde
Bænked sig glade.
Hjelmene blanke
Blinked i Sol.
Tougene løstes;
Leif sad ved Styret;
Tre vare Skibe,
Skjønnest var hans.

Det var et Langskib.
Luende, Stavnen
Ligned en Sol,
Der synker i Sø.
Gylden og glattet
Glindsede Masten.
Bagtil snoede
Snogen sin Svands.

Sexti Drenge
Droge paa Aarer,
Brynieklædte,
Brune af Veir.
Ei skal det undre,
Havet skjød Ringe,
Givende Kjøb til
Kraftige Mænd.

Skjønned man snart, at
Skibene skrede
Snelt ud af Fjordens
Vaarfagre Favn;
Thi, som en fager,
Flyvende Svane,
Seilet med Sangen
Svang sig afsted.

---

6. Kampen ved Hisargavl.

Men de seilede frem mellem lurende Skjær,
Og de speided paa Strand og Hav.
Og hvor Knarren laa tryggest i Vigene, der
Den forsigtige Kjøbmand fandt Grav.

Natten ruged tidt over den rullende Sø,
Og fra Stjernen blev Lyset ei sendt —
Aldrig dulgte dog Mulmet for dem nogen Ø,
Hvor en Viking sit Telt havde spændt.

Da fik Skjoldet sit Mæle og Luren sin Klang,
Da fik Manden at prøve sit Mod.
Den, der seired, til nye Bedrifter sig svang,
Den, der tabte, gav Havet sit Blod.

Og de seiled en Kveld, og de kom til en Havn
Hist ved His med den kneisende Gavl.
Der var Læ; da blev Ankeret kastet fra Stavn;
Thi den Dag havde været saa travl.

Snart med Sværdet ved Lænd og med Hoved paa Skjold
Alle Kjæmperne mødige sov.
Intet Telt blev der reist, omend Duggen faldt kold:
Leif lød Halfs og sin Stamfaders Lov.

Selv han slumred her trygt; thi han slumred blandt Mænd,
Som han selv havde vænnet til Seir.
Men saa vide som Bølgerne rullede hen
Ei der fandtes en sikkrere Leir.

Og han drømte en Drøm, den var glad, den var prud!
See, i Drømmen kom Helga saa huld;
Hun bar Ring om sit Haar, hun var klædt som en Brud,
Og hun rakte ham Hornet af Guld.

Men han strakte sin Haand, for at føre den Drik,
Hun ham gav, til sin higende Mund,
Mens han glad raaded Runen i Jomfruens Blik —
Da klang Luren og endte hans Blund.

Op han sprang, og han lytted og blotted sit Sværd,
Og han vakte de sovende Mænd;
Og han smiilte, som altid, naar Faren var nær,
Da han sagde: „Nu gaaer det igjen!“

Men hvor Dagen den unge huldt rødmed paa Gavl,
Liig en Kvinde bluſærdig og varm,
Mens Sølvvoverne blinked, som Ruder i Tavl,
Naar de speile skjøn Jomfruens Arm,

Stævned Skibene hid. Der var sex i den Flok,
Det var to, hvor kun Leif havde eet.
Det var Hersten og Holmsten, dem kjendte han nok,
Derfor lynte hans Øie saa vredt.

Snart han hørte og skjelned sin Medbeilers Raab:
„Nu jeg tænker vel Møen bli'er min!
Har Din Helse Du kjær, saa giv slip paa hvert
Haab,
Giv mig Snekken, Du nu kalder Din!“

Saa faldt Ordene da. — Men et susende Spyd
Var det Svar, Leif paa Tiltale gav.
Herstens Stavnbo var den, som meest mærked
den Lyd;
Thi han faldt over Skibsbord i Hav.

Den blev haard denne Dyst mellem Beilere to
Paa den høie, den rullende Sø.
Der kom Skyer af Ravne; de tænkte det jo,
At her maatte nok een af dem døe.

Tæt fløi Stene og Spyd, og det lynte af Sværd;
Kjæmper sank, dog lød Latteren end;
Thi de vidste, den Tappre han falder kun her,
For at kjæmpe i Valhal igjen.

Herians Øie, den Solring paa Himmelens Hvalv,
Lued herligt ved Vaabnenes Gny.
Alle Vandene rødmed, og Fjeldene skjalv,
Alle Fuglene skreg under Sky. —

Hør, da skingred en Luur. Alle Sværdene sank,
Og hver Haand monne skygge for Bryn.
Men ved Næsset, hvor Søen sig krummede blank,
Fanged Øiet et kosteligt Syn:

Otte Snekker liig flyvende Maager henfoer,
Seil og Aarer gav Vinger dertil.
Der hang skinnende Skjolde langs Skibenes Bord,
Blanke Brynier gav Solen sit Spil.

Og ved Masten den ranke stod Høvdingen selv,
Klædt i Silkesærk, kraftig og rank,
Med et Guldspyd i Haanden, mens Lokkernes Elv
Bølged frit ned fra Guldhjelmen blank.

Mange kjendte der Ølmod hiin Gamle; (thi han
Havde Ry af sin Vært som sit Mod).
Han var Frænde til Leif, men det mærkede man,
At her Frænden sin Frænde var god.

Thi han sagde: „Min Frænde, ulige, ved Thor!
Er den Strid, Du maa stride idag.
Nu velan, med det Maal, som et Staal giver Ord,
Skal vi snakke lidt med i Din Sag." —

De tog Aarerne ind, de tog Seilet fra Raa,
Der begyndte den hedeste Leg.
Nu klang Skjold imod Skjold, og et Sværd kunde naae,
Hvis ei Haanden dets Herre alt sveg.

Paa sit Fordæk gik Hersten og vaded i Blod,
Hvor han gik, brat en Kjæmpe han vog;
Endnu brændte hans Kind, endnu flammed hans Mod,
Skjøndt for Æren, ei Seiren, han slog.

Thi hans Fæller var faldne for huggende Mænd;
Og han tænkte: Min Bane er nær,
Saa har Nornen bestemt; — ei dog fødtes den Svend,
Der gav Hersten sit Banehug her! —

Blandt hans Fjender blev lyst — men han naaede sit Maal:
Overbord stolt i Havet han sprang.
Men da taug hvert et Skjold og da hviilte hvert Staal,
Ægirs Døttre hans Drapa da sang.

Sagde Leif: „Nu har Striden en Ende; thi nu
Er her falden den gjæveste Mand."
Og han grublende stod, som det drøved hans Hu,
At hans Fjende var sprungen til Ran. —

Holmsten veg da fra Valen. Det rullende Hav
Blev snart stille, hver Ravn fløi til Jord.
Herstens Drage blev Leifs, sine Kjæmper han gav
Alt det Guld, som der fandtes ombord.

Kun en Ring han beholdt, en solglindsende Snog,
Med to Øine af Stene, som Blod;
Den var smeddet med Konst. Paa et Vikingetog
Hented Hersten det dyre Klenod.

Og han skatted det høit. Nu han mærked det ei,
At det sad paa hans Medbeilers Arm;
Thi mens Dragen bar Leif ad den gyngende Vei,
Glemte han under Havet sin Harm.

7. Da Leif kom hjem.

I Hallen havde Ingolf tømt
Et Horn paa Frændens Lykke,
Og Helga end fornam, hvor ømt
Et Hjerteslag kan trykke.

Da hørtes Aareskvulp og Sang
Og Lurelyd fra Søen.
Fra Sædet brat hver Kjæmpe sprang,
Men yndigt rødmed Møen.

Thi Lurens klare Tonevæld
Er Svalebud om Sommer,
Naar Den, en Kvinde gav sin Sjæl,
Har blæst i den: Jeg kommer! —

Til Hallen Vikingerne kom,
Saa brede og saa høie.
Og neppe Helga saae sig om,
Før hun paa Leif fik Øie.

„Vel mødt igjen," lød Ingolfs Røst,
„Min Fosterbroder kjære!
Velkommen hjem! thi Norges Kyst
Jeg veed Du naaer med Ære.

„Kom, Helga, bring det fulde Horn,
Mens Skummets Sølvkorn funkle,
Men vi vil sidde, som tilforn,
Naar Nætterne var dunkle.

Da lytted vi til Skjaldens Kvad
Om Daad af norske Fæller.
I Kveld vi ville høre, hvad
Leif os om sin fortæller."

Saa talt, han satte sig; og snart
Blev Hallen ganske stille.
Man hørte gjennem Gluggen klart
Skovtrostens bløde Trille.

Og, Vindens Pust, og Maanens Skjær,
Og Natten med sin Skygge,
Og Ildens Blus, som flammed her —
Alt aanded Fred og Hygge.

Og, liig en Rose, Helga treen
Til Leif med Hornet blanke.
Ei Kindens Purpurgløð var seen
At tyde hendes Tanke.

Halvkvædt var Visen, dog forstod
Nok Leif det stille Kvæde;
Thi Kinden brændte af hans Blod
Og Hjertet slog af Glæde.

Han løfted Blikket, sendte stolt
Det rundt til Allesammen,
Strøg af sin Arm en Ring og holdt
Den høit, i Lys af Flammen.

Det var en Snog, hvis Øine gav
En Glands, som Sommersolen.
Da var der ingen Kjæmpe brav,
Som rolig sad paa Stolen.

„See Ringen,“ sagde Leif, „see her!
Den kan for mig vel tale
Og vidne, at mit Skjold og Spær
Ei ligget har i Dvale.

„Thi Han, hvis Arm den engang bar,
Nu klamt omsnoes af Tangen.
Seent skal det glemmes, hvo det var,
Der stred med Leif om Rangen!

„Som fagert Græs den skarpe Lee,
Min Oxe Helte meier. —
Før havde Jarlen Sønner tre,
Nu tvende kun han eier.

„Og Herstens Ring den arved jeg!
Med den jeg, Mø, Dig fæster!
Fra denne Dag er een vor Vei —
Det mindes Ingolfs Gjæster!

„Ræk mig nu Hornet, Lilievaand!
Det monne sig vel sømme,
At Du maa være med Din Haand,
Hvor jeg det glad skal tømme!“

Han drak det ud, men Møens Arm
Han bandt med Gyldenlænke.
Da kom et Gny og munter Larm
Blandt Mændene paa Bænke.

Men selv hun stod med Blikket sænkt,
Den kydske Rosensblomme;
Thi sjelden har en Brud sig tænkt
Sin bedste Time komme. —

Men Ingolf sagde: „Her faldt Ord,
Som helst mit Øre hørte;
Thi bedre Mand og Mø i Nord
Ei Freya sammenførte.“

8. Ingolfs Drøm.

Det var en Nat, og Mænd og Kvinder slumred.
Urolig Ingolf kasted sig paa Leiet
Og stønned tungt og underligt isøvne,
Som om en Tyngde svar hans Lemmer knuged.
Men siden taug han stille, og naar Maanen
Imellem skinte indad Gluggen, smiilte
Hans Ansigt, liigt en Li, hvor Morgensolen
Har hilset Blommerne og Sølverbækken
Og faaet Svar af Fuglene bag Hækken.

Den næste Morgen spurgte Leif: „Min Frænde,
Hvad drømte Du dengang Du skreg isøvne?"

„Det skal Du vide, Frænde," svarte Ingolf;
„Det aner mig, at snart her Nyt skal spørges:
Thi jeg har havt en Drøm, som varsler Meget.

Det tyktes mig, jeg vanked om paa Tunet,
Hvor Oiet overskuer hele Bygden;
Men aldrig saae jeg den saa blid og fager,
Og aldrig eied Fjalir før slig Ynde.
Da kom en Svartfugl og dens Vinger skygged,
Saa det blev mørkt omkring mig, som ikvelde,
Og Skov og Hav og Marker laae i Taage;
Thi hvor jeg saae, var Fuglen med sin Skygge.
Da blev jeg gram i Hu, jeg vilde drage
Mit Sværd og dermed give Troldet Bane,
Men Sværdet sad, som groet til mit Belte,
Og Fuglen klukked hæst: „Mig ei Du grander!" —

Da lød stærke Vingeslag foroven,
Og grant en Røst jeg hørte paa mig kalde,
Som sagde: „Følg mig, Ingolf!" — Men en Svane
Svang sig mod Nord, dens hvide Vinger lyste,
Og hvor den fløi, mig tyktes fast, jeg skued
En Vei, som Bifrost, hvergang Heimdal rider
Til Himmelbjergene, den Guders Vogter.
„Følg mig!" det lød — da vaagned jeg af
Drømmen. —

Nu er det mine Raad, at flux vi kalde
Til os de Mænd, der hidtil villigt fulgte,
Hvor vi dem viste Vei til Guld og Ære,
Om de med os vil andre Dage bære."

Taus grunded Leif en Stund paa Vennens Tale.
Da sagde han: „Vel, dine Raad skal følges,
Skjøndt ei jeg veed, hvad Magt en Drøm kan
have.“

Men Ingolf sagde: „Frænde, tvivl dog ikke!
Paa mangen Viis et Bud os Guder skikke!“

---

9. Hvad Halsten dømte.

Et Blod saa varmt og trofast i Holmstens Aarer flød,
Derfor han vilde hevne sin bolde Broders Død.
Faae vare Svendens Lige i alskens Vaabenfærd —
Dog bed han selv i Græsset for Ingolfs hvasse Sværd.

Da monne det nok briste hans Fæller sært paa Mod;
Thi hvad der end var oppe, brugte sin bedste Fod.
Da priste Hver sin Lykke, hvor Sværdet bed endnu,
Og eied Magt at skjære et Landingsbaand itu. —

Men der de var af Sigte, og Solen under Hav,
Og faldne Mænd var satte med Skjold og Sværd i Grav,
Da kom der ingen Latter paa Ingolfs brune Kind,
Da var hans Blikke lange og tankefuldt hans Sind.

Og der de sad i Hallen, da var han ei som for,
Han mælede kun lidet og sad med Halsen tor.
„Drik, Frænde!“ sagde Leif, „og jag Kviden af
Din Hu!“ —
„Hidtil,“ saa svarte Ingolf, „ei kjendte jeg til Gru!

„Jeg grunded paa, hvad Bod vel vi Frænder
byde skal
Til Halsten nu for begge hans tappre Brødres Fald.
Mig tykkes, vore Øxer har hugget ham vel nær,
Det er ei meer end billigt, han sætter Skadens
Værd.

„Imorgen Einar Frode skal seile over Fjord
Og bringe Halsten Hilsen fra os med disse Ord:
Med Bud, der sig kan sømme, fra Frænderne
jeg kom,
Døm Du Jer selv imellem, de lyde vil din
Dom.“ —

Den næste Morgen stævned en Snekke over Fjord,
Høit svulmed Seilet hvide, og Einar var ombord.
De lyse Lokker flagred for den susende Blæst;
Men stærk holdt Haanden Roret og styred Bølgens
Hest.

Om Kvelden Gubben styred ind i et fagert Sund.
For Enden saaes i Dalen en frodig Birkelund.
Der flød i klare Bugter paalangs en mægtig Elv;
Hvor stolt den sprang i Søen, veg Bølgen af
sig selv.

Til begge Sider reiste Fjeldet en kløftet Muur,
Saa vild, at selve Falken gik villigt der i Buur.
Men hist og her, hvor Granen af Revnen skjød
sig op,
Der bygged dog og Trosten og sang i Granens
Top.

Den Bygd blev ofte nævnet i høie Skjaldekor;
Thi Odins Hov paa Gaular var vide kjendt i
Nord.
Ny gik af Atlesønner saavide der faldt Snee —
Nu var der kun tilbage den Ene af de Tre. —

Mænd færdedes paa Thinge, der stod en sluttet
Ring
Om Halsten, men han sendte sit Øie mørkt omkring.
„Hvi flygted I saa rædde? Hvi blev I ei med Ham,
Og valgte Død med Ære for gustent Liv med
Skam?

„Men Brødrene skal hevnes, saa det ei glemmes snart;
Thi altid skal mit Rygte, som Stjernen, skinne klart!
En Taabe Den, der søger at sætte Plet derpaa!" —
Da monne Ringen brydes og Mænd tilside gaae.

Og see, hid traadte Gubben, med sølverhvide Haar,
Men faste Skridt og Øine, langt yngre, end hans Aar.
Men Einar Frode ligned en gammel herlig Skjald,
Der kommer som et Fredsbud og rogter vel sit Kald.

Da spændte Hver sit Øre, hvor han i Kredsen stod,
Mens Gubben talte: „Halsten, Du Søn af ædelt Blod!
Med Bud, der sig kan somme, fra Frænderne jeg kom:
Dom Du Jer selv imellem, de lyde vil Din Dom.

„Thi Begge angrer saare det Tab, Du nu har lidt. —
Hvad Bod Du vil for Brødre, Du selv skal sige frit!" —
Men Halsten gav ham Haanden og sagde: „Gubbe, hvor
Du lægger Raad, vort Øie vel seer det bedste Kaar!"

Saa blev han taus, men siden han sagde:
„Einar, kom,
I Hallen kan vi snakke med mere Skik derom."
Men Einar Frode fulgte den høie Mand derhen,
Og bag dem gik i Rækker alle de tause Mænd. —

Det var et Huus ei lidet, hvor Mændene gik ind;
Hvor Bjælken hænger høiest, snoes Edderkoppens
Spind,
Og Mange lægge Stave og kjende Krog i Huus
Hos Den, der ei la'er skorte paa Sulefad og
Kruus.

I Kveld dog Halsten tyktes, at alle Bjælker hang
Og tynged paa hans Hoved og gjorde Barmen
trang.
Han sad og trak paa Brynet og holdt om sine
Knæer
Og stønned, som han mægted ei meer at faae
sit Veir.

Da mærked grant hans Fæller, at han bar
Sorg i Hu;
Thi saadan havde Manden de aldrig seet endnu.
Det gik en Stund saalunde, da retted han sig brat,
Vinked den flinke Madsvend og greb i Hornet fat.

„Hil sidde Gjæsten gamle i Gaulars Gildeshal!
Asodin raader for Seiren, men Nornerne for Fald;
Jeg takker Dig, Asodin! at karsk jeg sidder end,
Med Marv og Kraft i Armen og Slagsværd ved min Lænd!

„Du siger, jeg skal dømme — nuvel, jeg dømme vil.
Hvis Dømt ei Dom vil lyde, jeg bringer ham Staal og Ild!
Mærk Dig, Du snilde Gubbe! og bring mit Ord igjen
Til Frænderne paa Fjalir, der sendte Dig herhen:

„Ved Hisargavl faldt Hersten, der var hans Dage talt.
For ham skal Bod ei kræves; thi Leif han overfaldt.
Han monne Lykken æske, men Lykken kom dog ei;
Over min Broders Knokler nu svømmer Hval og Hai.

„Men Holmsten faldt paa Fjalir — en følge-svanger Dag,
Da Frænderne og Lykken ham vog i dette Slag!

Sin Broder vilde Holmsten der hevne, som en
Mand,
Saa bør det sig en Kjæmpe, der fødtes i vort
Land.

„For ham der Bod skal gives, ei dog i Gods og
Guld, —
Saa stor ei fandtes Kisten, at den til mig blev
fuld!
Tre Somre Fred i Norge — men siden Norge
rømt. —
Den Bod jeg kræver, Gubbe! — Og nu har
Halsten dømt."

---

10. I Hovet.

Skinfaxe traved i lysende Spor,
Smiilte til Ingolf, der knælte for Thor.

Varmed hans Isse og varmed hans Kind,
Varmere var dog hans bedende Sind.

„Herre," saa bad han, „vær naadig og god
Manden, der bygger paa Dig alt sit Mod!

„Gridsk fjæler Bjerget, det dunkle, sin Skat —
Send mig et Lys i den rugende Nat:

„Skal jeg end søge den fjerneste Strand,
Herligt dit Hov der skal løfte sin Rand!

„Har jeg ivente kun Trængsler og Savn,
Ei dog jeg glemmer at love dit Navn!

„Hvor Du mig viser den gjæstmilde Plet,
Freidig jeg søger og vorder ei træt!“ —

Sol kasted Glands paa den stærke Gud Thor.
Tyktes det Ingolf, som sagdes de Ord:

„Vest i det store, det fraadende Hav
Ligger det Land, som Dig Guderne gav.“

---

11. Ingolf fortæller om sin Reise til Island.

Gamle Ørn har liden Ro
I sin egen Stue.
Kjæmper flokkes om hans Bo,
Ret som Myg om Tue.
Men paa Høien Ingolf staaer,
Melder dem sin Reises Kaar,
Under Himlens Bue.

— — „Men dengang vi Landet saae,
Taagen svandt deroppe.
Fjeldene sig viste blaae,
Men med hvide Toppe.
Der var Skjær og Rev og Ø,
Klipper løfted op af Sø
Deres sorte Kroppe.

„Og vi seiled langs et Rev.
Det var Øst paa Landet.
Stormen skreg, Havfraaden drev
Op i Veiret Sandet.
Høit i Luften Maagen sad —
Sagtens vented den en Vrad,
Naar vort Skib var strandet.

„Men vi bjerged os, og vandt,
Did, hvor Revet endte.
Der vi det nu klogest fandt,
At vi Stavnen vendte.
Dragens Hoved løftes nu:
Vætterne vi kom i Hu
Og vor Hilsen sendte.

„Og de hilsed os igjen.
Fra de fagre Kyster,
Hvor os Fjorden vinked hen,
Hørtes deres Røster.
Skove hvisked, Fosse sang,
Elv og Bæk med Latter sprang,
Som en Bro'er med Søster.

„Mine Fæller, husker I
Floden hist, den hvide,
Den hvorpaa saa let og fri
Dragen monne glide?
Husker I den Fiskesværm?
Husker I bag Birkens Skjærm
Fuglesangen blide?

„Klar var Dagen, dengang vi
Fæsted der vor Brygge,
Hvor den sommergrønne Li
Laa i fagert Smykke,
Rig med Blommer og med Bær. —
Ikke sandt, den Dal var kjær,
Som vor egen Lykke?

„Ingen Vind sig rørte der,
Fjelde kunde lune.
Derfor skifted ranke Træer
Ydelig med Tune;
Ved til Skib og Græs til Kvæg.
Ploven vil ei vandre træg
Over Lyngen brune.

„Og da vi derinde drog
Mellem høie Fjelde,
Husker I, hvor Hjertet slog
Ved Naturens Vælde?
Kilden, kogt ved lønlig Ild!
Himlens røde Flammespil,
Da det tog at kvelde!

„Hvide Ø, jeg har Dig kjær!
Tak, I Flokes Ravne,
I, som viste ham, at der
Var det godt at havne!
Der er nu mit norske Land!
Der, der ingen Normand kan
Gamle Norge savne!

„Og det er min Tanke, snart
Vid at gaae tilbage.
Ledestjernens Lys er klart,
Vinker trygt min Drage.
Følge frit, hvo følge vil —
Frelse Mænd der høre til
Fremtids frelse Dage!“

Men da Høien han forlod,
Tyktes han dem vorden
Større, end der forhen stod
Nogen Mand i Norden. –
Thi den Mand, som tankeklar
Frem i Tiden skuet har,
Rager høit paa Jorden.

---

12. Ingolf fæster Halveg Frodedatter.

Den Skik der var fra gammel Tid,
Fra først man bygged Hovet,
At Mand og Kvinde fulgtes did
Og Troskabsløftet loved.

Til Agethor blev Løftet sagt
Og viet ved hans Hammer.
Tænkte da Thor: Husk nu Din Pagt,
Mit Slag Dig ellers rammer! —

Som Birkens første Knopper sprang,
Ung Helga stod for Guden;
Til Thrudvang fromt sig Løftet svang —
Men Leif gav sit til Bruden.

Hos hende saae han Sol og Liv
Hos Guderne kun Mørke. —
Hun vidste ei, den fromme Viv,
Han led kun paa sin Styrke. —

Der Mand og Viv af Hovets Dør
Nu ginge med hinanden,
Et Vindpust løfted Brudens Slør,
Mens Solen kyssed Panden.

Var hun forsand et lifligt Syn
For dem, hun faldt i Øie.
Da havde Leif og lette Bryn,
Sligt kunde ham fornøie!

Han maatte hviske: „Helga min!
Den Gang jeg monne lide“ —
Men Rødmen vandt da kydske Liin
Om Barmens Lilier hvide.

Siden hun sad, med Haand i Skjød,
Alt mellem ranke Kvinder.
Kjæmperne glæded liflig Mjød
Og Brudens Rosenkinder. —

Ved Helgas høire Side sad
En Mø med Lader fine.
Var hun paa Sorg, som var hun glad,
Var høvisk hver en Mine.

Men hvergang Ingolf fæsted hvast
Paa hende gode Oine,
Var det, som blev hun mindre fast,
Og Barmen sig mon høine.

Halveg hed hun, den væne Maard,
Saa rank og lys en Lilie.
Endnu hun var kun ung af Aar,
Havde dog selv sin Villie.

Der kjendtes det, hun slægted paa
Sin Broder Lopt hiin Gamle. —
Ofte ved eet og samme Straa
To Fugle Sange samle.

Thi hun og Lopt hiin Gamle var
Børn af Vikingen Frode,
Der engang Lov i Norden bar
Som gjæv blandt Kjæmper gode.

Længst Frode holdt sit Skib i Havn
Og gik til Valhals Glæde.
Dog hædred Folket end hans Navn
Hvorhelst hans Børn fik Sæde.

Blandt Gjæster Lopt i denne Kveld
Blev hædret som den første.
Han gjorde Mjøden Ret og Skjel,
Kjæmpen ei led at tørste.

Ei tabte han dog Sind og Sands,
Han kunde Meget bære;
Kun fik hans Øine mere Glands
Og funklede saa skjære.

Det var især, hvergang han saae
Til fire Øines Gammen.
Han tænkte: Det maa sammen gaae,
Hvis Tanker holde sammen.

Det tænkte ogsaa Leif, og han
Sagde til Lopt: „Mig tykkes
Hvert Mærke bærer der paa Land,
Hvor Brudehuset bygges.“

Da smiilte Lopt saa luunt derved,
Hvad sandt er, ei jeg dølger.
Men over Ingolfs Aasyn gled
De stolte Purpurbølger.

Høi saae man ham i Hallen staae,
Malmet faldt i hans Mæle:
„Nuvel, hvad Sindet gjemmer paa,
Jeg vil ei længer fjæle:

„Halveg mig tykkes væn og god,
Som ingen andre Kvinder!
Saa siig mig, Lopt, er Dig imod,
Om her jeg Bruden finder?

„Du veed det selv om mine Kaar,
At mange Skjæbner true,
Før jeg faaer reist den stolte Gaard,
Hvor hun skal gaae som Frue.“

Da svarte Lopt: „Mig tykkes, Du
Et Bud har gjort til Ære,
Og næst det er min glade Hu,
Om hun med Dig vil være.

„Dog mener jeg, at Halveg selv
Sin egen Gang faaer raade.
Bonden standser sin Agers Elv,
Sit Korn til liden Baade.“

Nu gled der mange Øine hen
Paa Halveg, Møen milde.
Smilende sad de raske Mænd,
Men Kvinder blussed stille.

Da talte hun, en Kjende kaad,
Det kunde Hver fornemme:
„Gjerne følger jeg Frændens Raad,
Hvor med mit Sind de stemme.“ —

Det blev en glad og munter Nat,
Faae husked bedre Gilde.
Men siden mangen herlig Skat
Faldt der, hvor Ingolf vilde.

Det Bedste fik dog Møen huld,
Hvis Barm saa frydfuld bæved:
En snirklet Ring og Fingerguld,
Et Slør med Sølv indvævet.

Men Lopt hiin Gamle fik et Sværd,
En gavmild Høvdings Gave;
Thi det bar Ny fra blodig Færd
Trindt om paa Land og Have.

Dets Hjalte var af Guld, af Jern,
Med Sølv, var Bladet hvide.
Den Mand var ei foruden Værn,
Som bar det ved sin Side.

13. Leifs Irlandsfærd.

Asbjørn hiin Rige hed en Mand.
Fra Skov til Skjær han eied Land,
Og trindt om Irlands Kyst hans Gaard
Blev roest for sine fede Faar.
Hans Trælle passed Mark og Stald,
Og skjænked Mjød i Hal.

Blandt Asbjørns Trælle ti var een,
Med kroget Ax'l og skjæve Been,
Som Dufthak hed. Hans Pande lav
Stod Vagt om lave Tankers Grav.
Hans Øie plirred lumskt og graat,
Alt saae det skjævt og smaat.

En Morgen sagde Dufthak Træl:
„Vi faae nok Gjæster inden Kveld;
For Næsen kløer, den gjør mig viis,
Og Soen kjæler for sin Griis.
Hvo veed, om ei dens svinske Skat
Bli'er stegt til Brad inat?"

Men Dagen gled. — Paa Nat det led:
Mod Kysten sagte Dragen skred.
De stolte Vikinger paa Stand
Ved Maaneskinnet gik i Land.
Leif førte sine gjæve Mænd
Til Asbjørns Huse hen.

Der Alle sov. Da vakte dem
Hærraab og Lureblæst. „Kom frem
Hver fager Kvinde, Barn og Træl!
Jer Andre sende vi til Hel,
Hvis ei med gode Ord I vil
Vor Høvding gjøre mild."

Men Asbjørn var en Kjæmpe bold;
Til Svar han tog sit Spyd og Skjold.
Ham fulgte Frelse, tolv i Tal.
Før han dem hædred i sin Hal —
At seire eller falde her,
Nu valgte Een og Hver.

Asbjørn til Dufthak sagde nu;
„Jeg veed, som Faae, Du kaldes snu;
Før Barn og Kvinde did iløn,
Hvor Skoven stander sval og grøn.
Naar Barn mod Vold Du sikkret veed,
Da kom med god Besked.“ —

I Jorden gik en lønlig Sti.
Dernede følte Træl sig fri;
I Mulmet pønsed han paa Svig.
Han lo — men tænkte da paa Liig.
Den usle Muus saae Løven tryg
Og gnaved alt dens Ryg.

Saasnart dem Skovens dunkle Telt
Gav Skjul, da bad den Trælleheld
Dem ei at miste Haab og Mod:
„Du Lilliput, Du fagre Blod,
Snart her I spørge skal fra mig!“ —
Dermed han løb sin Vei.

„Ha, ha, hi, hi! — Om jeg er snu? —
Det skal Du kjende, Asbjørn, Du! —
Du kaldte mig saa tidt Din Hund —
En Hund har Tænder i sin Mund —
Asbjørn, nu bider Dig ihjel
Din egen hundske Træl.“

Snart stod han pustende og vaad
Af Sved i Vikingernes Raad,
Og snakked om en Kiste fuld
Af Sølv, og om en Mængde Guld.
Saa loved han at vise dem
En Vei til Asbjørns Hjem.

Leif saae med Haan paa Trællen ned;
I Læben Vikingen sig bed —
Saa lavt et Kryb han aldrig fandt.
Han bød, man Trællens Hænder bandt;
Thi klog Mand veed, for Fald han staaer,
Naar med en Skjelm han gaaer.

Han røbed dem hver lønlig Sti,
Der blev snart ingen Udgang fri.
Men Asbjørns Mænd sig værged godt,
Og end har Ingen Helvei traadt;
Thi Væg og Mulm er dem et Værn,
Og skarpt er deres Jern.

Det gav alt Mange Banesaar.
Da sagde Leif: „Jeg seer dem naaer
Ei Spydets Kast og Buens Skud,
Før Brand og Røg dem ryger ud.
Stik Ild paa Taget, tænd et Baal,
At vi kan see vort Maal!“

Hans Mænd bar Ild paa Barketag;
Snart blev der som den lyse Dag.
Da saaes derinde Asbjørn end
Staae midt imellem sine Mænd.
Her faldt der Een, der faldt der Een
For Ild og Spyd og Steen.

Da knittred høit den Lue rød,
Helsorte Dunster Vei sig brød,
Og Bjælker braged, styrted ned
Og dræbte tappre Mænd derved.
Da hørtes Asbjørns klare Røst:
„Det gaaer til Valhals Kyst!"

Men ingen Træl blev indebrændt;
Dem Alle havde Asbjørn sendt
Af Huset, før det sank endnu;
Lidt sømmer det en Høvdings Hu,
Naar Odin kalder ham til sig,
Hans Træl gaaer samme Vei.

Fra Skoven Husets Brand blev seet,
Da vidste de, hvad der var skeet.
En Brandtomt var det rige Hjem;
Der ingen Frænde vented dem.
Som Lam gik Kvinder og de Smaae,
Men Hyrden ei de saae.

Og Ulven kom; thi Dufthak kom
Og førte Mænd i Skoven om.
De Svage krøb bag Busk og Krat,
Der hused dem den milde Nat.
Men Skovens hjertegode Fugl
Ei røbed deres Skjul. —

Da Nattens sidste Skygger brast,
En Drage seiled med sin Last
Af Trælle, Kvæg og Sølv og Guld
Fra Stranden, hvor det røg af Muld.
Med Hovedet hver Træl da hang,
Men Vikingerne sang.

14. Hvorledes Leif fik Sværdet.

Nu seiled Dragen under Ø.
Der blegned tidt den irske Mø,
Hvor den sin Vinge spiled ud;
Der lagde hun sin Brudeskrud:
Thi karsk blev siden ei den Mand,
Den mærked med sin hvasse Tand.

En Dag den standsed ved en Strand,
Hvor Skoven stod ved Søens Rand
Og speiled sig lidt vild, og kry,
Fordi den gav saa herligt Ly;
Hvor Fuglen Leie havde redt,
Var aldrig nogen Øxe seet.

To Trælle her blev sendt i Land,
At hente friske Kildevand.
De fandt da bag en Nøddehæk
En lille snaksom, munter Bæk,
Som hopped over Stok og Steen
Og skyndte sig og var ei seen.

Der sad en Fugl, en lille Een,
Og gynged sig paa Egegreen,
Og fløited sødt og pusted op
De gule Fjer, den bar paa Krop.
Saa svang den sig i Solens Skin
Saa hurtig, som den lette Vind.

Men Trællene nu gik og krøb,
Hvor Fuglen fløi og Bækken løb.
Snart aabnede sig Skoven sval,
Da kom de til en langlig Dal.
Der gik paa Græs en Mængde Faar,
Som glæded sig ved blide Kaar.

Men dybt i Dalen stod et Huus.
Det Huus var reist af Muld og Gruus,
Det havde ingen Glug, kun Port,
Og tyktes det dem grumme stort.
Did Fuglen fløi; den plukked Bryst
Og sang dertil af Hjertenslyst.

„Hvad saae min Fugl? Hvad saae Du hist
Ved Kilden under Løv og Kvist?" —
Den Stemme var ei meget blid;
Da blev hver Træl om Kinden hvid.
De dreied om, og de fik Hast,
Før klart de øined Dragens Mast.

De meldte Leif, hvad hist de saae.
Han sagde kun: „Didhen vi gaae;
Paa Seid og Galder jeg ei troer,
Kun Mod og Kraft har Magt paa Jord."
De Trælle maatte hugge Ved
Og gjøre Veien lys og bred.

Den lille gule Sanger fløi,
Forundret over al den Støi.
Snart foer den høit i Luften op,
Snart ned igjen i Træets Top,
Snart høire om, snart venstre om,
Og mødig den til Huset kom.

„Hvad saae min Fugl? Hvad saae Du hist
Ved Kilden under Løv og Kvist?" —
„Spyd har jeg seet, og Skjold ved Skjold;
Dig seer jeg ligge hvid og kold.
Nu har jeg svart og Intet dulgt,
Men længe nok jeg har Dig fulgt."

Saa fløi den lille Fugl sin Vei.
Hvad Fugl det var, det kjendtes ei,
Dog gjætted Mænd iløn derpaa,
At her et Trylleri de saae.
Men Leif gik hen for Husets Dør
Og raabte: „Du derinde, hør!

„Hvis Du er klog, Dit Værge spar;
Giv Guld og Sølv, giv hvad Du har,
Men nægt ei Viking skyldig Skat,
Hvis ei Du æsker Bane brat!“ —
Da intet Svar derinde lød,
Han med sin Øxe Døren brød.

Han gik derind, men mørk og trang
Og fugtig var den lange Gang.
Med Eet blev borte Dagens Skjær,
Og der blev spurgt: „Hvad Gjæst er her?“ —
„Var ei saa mørkt,“ gav Leif til Svar,
„Du mærked nok, hvo Gjæsten var!“ —

Da blev der Lys: en Ukjendt svang
Et Sværd, hvoraf en Lue sprang,
Som gav et blaat og rødligt Skjær.
Den Mand, som eied dette Sværd,
Var større, end de fleste Mænd,
Leif nogensinde skued end.

Og han var klædt i laadne Skind,
Rødt var hans Haar og ru hans Kind.
Af Øiet brændte der en Glands,
Som var den Mand ei ret ved Sands.
Han viste Tænder, naar han lo;
Den Latter var dog ei at troe.

Med Klipper Hulens Væg var sat;
I Revnerne greb Sneglen fat;
Vanddraaben faldt fra Loftet ned,
I Gulvets Leer tidt Foden gled.
Men langs med Væggen Kister stod,
De fleste bare Spor af Blod.

„Du vil mit Guld? Nuvel, det tag,
Men tag dog først mod dette Slag!“
Skreg Manden, og med Styrke stor
Mod Leif det skarpe Sværdblad foer.
Det traf hans Skjold, dets Ringe sprang,
Og underligt da Sværdet klang.

Leif svang sit Spyd, et vældigt Kast!
Blodbølger randt og Benet brast,
Hvor Spydet traf; men fast det sad,
Og Manden blev da lidet glad;
Thi magtesløs han sank i Knæe,
Saa livløs, som et fældet Træ.

„Jeg vidste," hvisked han da mat,
„Jeg fik min Bane denne Nat —
Min Fugl har sjunget det — nuvel,
Glem ei, Du sendte mig til Hel,
Naar vid Du skal! — Maaskee ei Dig
Da henter bedre Bud, end mig!"

Af Haanden faldt hans Sværd, det laa
Og skjød en Flamme rød og blaa.
Leif tog det op, — nu var det hans!
Han stod fast blændet af dets Glands,
I Kinden bruste hedt hans Blod; —
Thi Sværdet var et dyrt Klenod.

Om Hjaltet laa det røde Guld;
En Steen var Knappen, underfuld,
Med stærkt og brogetfarvet Spil.
Men Bladet, haardt af Vand og Ild,
Bar Runeskrift; der stod derpaa:
„Der smiler Thor, hvor jeg kan naae!"

Han mærked ei, hans Fæller gik
Om Hulen, med forundret Blik.
Da vakte ham en Stemme hæs:
„Uh, hvor han griinte med sit Fjæs,
Dengang jeg dette Spyd trak ud,
Som havde ridset i hans Hud."

Saa talte Dufthak. Gram i Sind
Gik Leif mod Trællen: „Er Du blind,
Som sorten Nat, at ei Du seer,
Det Spyd er mit? — See, Liget leer! —
Monstro, fordi han ei af mig
Her fik sin Heltrøst, men af Dig? —

„Saa Du skal hævne ham? Du drog
Det Spyd, hvormed jeg Bunden slog —
Du glemte nok, jeg selv var nær?
Saa synk da, Træl, for dette Sværd!“ —
Han løfted Sværdet høit, men holdt
Det atter ned og mæled stolt:

„Det lider ikke Trælleblod!
Du skjælver, Træl, Du mangler Mod,
Du vrider Dig i Gulvets Dynd —
At træde Dig meer dybt, var Synd!
— Hvad? — Kjendte Skikken ei? — Nuvel,
Saa lev! — Jeg frygter ei min Træl!“ —

Stolt skred han ud; det Sværd, han bar,
Da lyste, som en Fakkel klar,
Hvor der var mørkt. Ham fulgte Mænd,
Der saae med Undren til ham hen;
Thi forhen var han gild og stærk —
Nu han dem tyktes en Berserk.

En Viking sagde da: „Forsand
Er Leif en gjæv og tapper Mand.
Mens høit ham bærer Skibets Stavn,
Af dette Sværd han bære Navn!
Hjørleif han hedde, Sværdets Mand!“ —
Men Hjørleif siden kaldtes han.

Hjørleif = Sværdleif, af Hjør, Isl. ɔ: Sværd.

15. Thors Varsel.

Blotmænds Gave,
Geden og Bukken,
Maatte nu give
Guden sit Blod
Hist i Hovet,
Hvor Hovets Herre,
Thor den Stærkes
Stalle stod.

Mange Hænder
Hædred den As her;
Tvætted og tørred
Træskaaren Gud;
Blanked Ringen
Røde om Armen
Og Guldluen om
Lokken prud.

Andre Hænder
Hentede Veden
Og hængte Kjedler
Høit over Baal.
Der var Kvinder
Og Kjæmper mange,
Men paa Hovbænk de
Bar ei Staal.

Der var Halveg
Og Helga Fagre
Og mangen anden
Hæderlig Viv;
Thi de vidste,
At Valhals Guder
Giver Elskendes
Elskov Liv.

Der var Einar,
Oldingen hvide,
Og mangen anden
Høvding med ham;
Thi de vidste,
At Valhals Guder
Gjør ei bedende
Berserk Skam.

Hjørleif mangled
Manden ei bloted —
Han kjendte Guder
Ikkun af Træ.
Ei han aned,
At Odin gynger
Himlen og Jorden
Høit paa Knæ.

Det var Tanken
Tungest for Helga,
At hun ei her sin
Huusbond fik see.
Da var Øiet
Uden sin Hvile
Og hendes klare
Kind, som Snee.

Tog nu Goden
(Goden var Ingolf)
Kosten og stænked
Stenen med Blod.
Stænked Guden
Og Gudens Kærre,
At han dem vilde
Være god.

Og han vied
Vægge og Bænke,
Ilden og Kjødet,
Kvinder og Mænd.
Men da Bollens
Blod var stænket,
Paa Gudens Stalle
Sattes den.

Tog han Løftets
Lyse Ring og
Smøged glindsende
Guld om sin Arm.
Ned sig kasted;
For Kærren laa han,
Ydmyg bedende
Bønnen varm:

„Thrudvangs Herre!
Hidtil Du fulgte
Mig, hvor min snare
Snekke gled ind —
End Du styre
Stavnen til Lykke!
Du haver Magten,
Mand er blind!

„Aabn mit Øie!
O, Herre, svar mig! —
Hvad Du saa varsler,
Varsler Du sandt!
Er Din Villie,
At Vei jeg vandrer,
Hvor Flokes Fugle
Fjeldet fandt?“ — —

Ilden knittrer,
Kjedlerne skinne,
Vandet bruser og
Bobler i dem.
Blotmænd stande,
Stirre, og tænke:
Mon Thor nu træder
Af Thrudvang frem?

See, Han sidder,
Slagenes Herre,
Holder i Høire
Hamren, som Guld.
Har, om Venstre
Vunden, en Armring:
Finere Guld man ei
Fandt i Muld.

See, da løses
Lysende Armguld!
Glider fra Haanden
Glimrende Sol!
Ringen ruller
Raskt henad Gulvet,
Ender sit Løb ved
Ingolfs Stol!

Blotmænd stirre,
Straaler hver Pande,
Øiet funkler af
Flammende Ild.
Men da livnes
Læber hos Mange:
„Aldrig tænkte vi
Thor saa mild."

Ingolf holdt da
Haanden paa Løftets
Ring, og han hæver
Øiet til Thor:
„Hove reises,
Ringe Dig gives —
Jeg lover herligst
Hov paa Jord!

„Hundred Bjælker
Bære skal Taget;
Guldmalm og Sølvmalm
Mærke dets Træer;
Til Din Stalle
Stenen skal hugges,
Ryge skal Blod i
Bollen der!

„Dreng skal vide
Veien til Hovet,
Følge, naar Fader
Fører ham did:
Du vil følge
Faderens Dreng da,
Naar Luren vækker
Vældig Strid!“

Talt, han satte
Selv sig ved Ilden.
Satte sig glade
Gjæster med ham.
Liflig Føde
Finge der Kjæmper —
Braden gav Fjalirs
Fede Lam.

---

16. Fostbrødrene fore af Landet.

Det var de tvende Frænder,
De fore af Norges Land.
Der stod saa mange Venner
Og dækked den hele Strand.

Hvidt Skum der sprang af Vove
Og Vinden pusted i Top.
Graae blev de grønne Skove,
I Taager krøb Bjergets Krop.

Da stod paa vaade Tilje
Hver Kjæmpe saa mod i Sind.
Hver Kvinde var en Lilie,
Med Dug paa sin hvide Kind.

Een Mand dog løfted Panden,
Saa høit sig hvælved hans Bryst.
Han kvad, men ei paa Stranden
Meer hørtes da Ingolfs Røst:

„Farvel, I Frænder kjære!
Farvel, hver Mand og hver Mø!
Med Jer var godt at være,
Nu skiller os vilden Sø!

„Farvel, o Ørn, som hviler
I Høien de trætte Been!
Min Hu med Ørnen iler
Og sætter sig paa Din Steen!

„Farvel, I Lier fagre,
Som dier nu Vaarens Bryst!
Tungt Tankerne omflagre
Mit Breidablik, Hjertets Lyst!

„Farvel, Du Sol, som skinner,
Hvor Meislen en Rune slaaer —
Men Jord kan avle Minder,
Hvorhelst Din Straale mig naaer!

„Farvel! — Det faaer saa være,
I Norge jeg ei maa døe. —
Et Seil kan vide bære;
Thi vide sig aabner Sø.

„Nuvel — jeg Farten vover!
Min Haand skal magte sit Roer!
Farvel! — Nu raskt derover,
Hvor Fremtidens Abild groer!“

II.

Paa Island.

---

1. Under Island.

Nu os fortæller den gamle Sage,
At trofast fulgtes i mange Dage
Ingolf og Hjørleif, i Uger fem;
Saa kom en Nat og den skilte dem.

Og siger den samme gamle Sage,
At over Havet foer Ingolfs Drage.
Der lyste Sol og der kuled Blæst.
Da saaes de mørke Striber i Vest.

De mørke Striber blev høie Kyster.

Sneedækte svulmed Jøkelens Bryster,
Om Panden en Guldsky Kronen bandt,
Rubin der funkled med Diamant.

Paa Havet lyste Bølgernes Toppe;
De ligned den hvide Falk deroppe,
Der snart skjær Luften om Aasens Top,
Snart ned i Dalen dykker sin Krop.
Stundom sig løfted snøftende Hvaler,
Havet skjød Søiler om deres Haler,
Og mangen lille ængstelig Fugl
Fløi da bag Revet og søgte Skjul.
Den kjække Maage dog turde svinge
Og snoe sig mellem skummende Ringe.

Sælhunden soled sig paa sit Skjær;
Den mærked, Dragen ei kom den nær,
Derfor den ikke sig ned umaged,
Men blev i Ro paa Skjæret og klaged;
Den skreg, som et Barn, der ynksomt græd —
Det er engang de Sælhundes Sæd. —

Saa klar og saa blaa sig Himlen bued. —

Vidste nu Mænd, at de Island skued!

Da sagde Ingolf: „Nu henter frem
Høisædesstøtterne fra mit Hjem.

Hist fandt jeg Lykken i deres Skygge,
Her skal de raade, hvor jeg skal bygge!"

De vikled af Dug den dyre Last,
Nys gjemt i Rummet bag Dragens Mast.
Med frommen Alvor stod Mand og Kvinde,
Og Solen monne saa klarlig skinne;
Thi det var Odin, Gudernes Gud,
Af Egen snildelig skaaren ud;
Og det var Thor, den mægtige Herre,
Her var han stegen ud af sin Kærre.

Ingolf treen frem af de Kjæmpers Rad,
Neied for Odin og Thor og kvad:

„Høie Aser,
Odin Alfader
Og Thor, Du Mjølnirs
Mægtige Svinger!
Skrider om Søens
Skumhvide Veie!
Kaarer Kyst, hvor
Krands skal bindes!"

Det bruste i Hav og Solen glimted.
I hviden Skum man Guderne skimted.
Paa Dragen sagdes da disse Ord:
„See, hvor nu smiler Odin og Thor!"

Saa mange Øine stirred paa Vandet
Til Natten skjulte Havet og Landet.

2. Om Hjorleif og Helga.

En Fjord gav Hjørleifs Drage Læ,
Der sattes den paa Banke.
De hamred Malm, de hugged Træ,
De reiste Bjælker ranke.
Og Trælle jevned tuet Grund
Og slæbte store Stene.
Høit hvirvled Røgen, Skov og Lund
Gav dertil mange Grene.

Der larmed nu den lange Dag
En Lyd af Saug og Hammer;
Den Eg, som før gav Sangen Tag,
Blev Fadebuur og Kammer;
Og Øxer sang, og Klipper sprang,
Og Mulden røg om Hakken.
„Kvivit," forundret Fuglen sang,
„Hvad bli'er der mon af Bakken?"

Hvor forhen Mosset bruste blødt
Og klædte Stene skarpe;
Hvor Bærret svulmed blaat og rødt,
Og Trosten slog paa Harpe;
Hvor Elven flinkt sig monne snoe
Med Lax og med Forelle,
Der har man bygget Huse to
For Kjæmper og for Trælle.

I Hallen kasted Ilden Skjær
Paa Mænd, der sad i Række.
Guldgnister fløi fra Skjold og Sværd,
Der hang paa Hallens Vægge.
Hvor Hjørleif sad blandt Kjæmper selv
Og tømte Horn til Bunden,
Hang Skatten, som i Hulens Hvælv
Paa Irlands Kyst blev vunden.

Og hvergang Kjæmpens Øine fløi
Didop, med synlig Glæde,
Da tyktes han dem bred og høi
Og fylde godt et Sæde.
Og Helga Fagres Kind blev rød
Og hendes Hjerte flammed. —
Men Dufthak skjalv, han spildte Mjød
Og skutted sig og stammed.

Men ei han gav sin Tanke Ord,
Naar sledsk han Hornet rakte.
Som Ormen hvisler tyst paa Jord,
Hans Sjæl da hvisled sagte.
Han vakte Latter, hvor han gik,
Og maatte Spotten døie.
Da skjæved tidt et skummelt Blik
Fra Trællens lumske Øie.

De Kjæmper saae det ei. De drak
Og kvad om Norges Strande —
En lille Sky da stundom trak
Henover Hjørleifs Pande.
Men Manden var ei veg og svag;
For Haabet flygted Sorgen —
Det var en ung og freidig Dag,
Som her gav ham sin Morgen!

Naar derfor Mjødens skjulte Magt
Fik løst hvert Baand af Tunge,
Da blev der stolte Planer lagt
Og Løfter monne runge.
Da flød igjen den Drage-snar
Om Vaaren bort fra Kysten.
Man øved Strandhug, plyndred Knar,
Kom hjem igjen om Høsten.

Det var nu Kjæmpers Tidsfordriv. —
Men vi vil ei forgjette
Om Helga Fagre, Hjørleifs Viv,
Her Lidet at berette.
En Kjæmpes Vei til modig Færd
Faaer fra hans Hustru's Stemme
Et ledende, et livligt Skjær:
Hun er hans Sol derhjemme!

Naar Terner lagde bløde Liin
Og sømmed uldent Klæde,
Og spandt paa Tenen Traaden fiin,
Og monne Væven træde,
Da faldt der mangt et livligt Ord
Hist i den Fruerstue.
Men gladest Klang i dette Kor
Gav Husets fagre Frue.

Hun var forsand en ærbar Viv,
Som Nøglen bar med Ære.
Hver Stund gik hen af hendes Liv
Til Lyst for hendes Kjære.
Ei spared hun sin bløde Arm
Og ei de Fødder spæde.
Mild, som en Sol i høien Karm,
Hun sad i Fruersæde.

En Dag hun tvætted Liin i Aa,
Alt med sin flinke Terne.
Forneden dem de Huse laae,
Og Havet i det Fjerne.
Ved Fjeldevæggen steil og brat
De Birke monne voxe.
Der gik og gnaved Græs og Krat
En hvid, krumhornet Oxe.

Men den var Helgas Hjertefryd;
De To var gode Venner.
Den kjendte hendes Stemmes Lyd
Og aad af hendes Hænder.
Hun havde flettet Halsens Baand
Og blanket selv hver Bjælde.
Hun klapped den med hviden Haand,
Naar den kom ned fra Fjelde.

Da sagde Ternen: „Oxen staaer
Og vifter med sin Hale.
See, Dufthak med sin Kjæp den slaaer,
For onde Sind at svale.“ —
Taalmodig ei Fru Helga led,
Med den blev handlet ilde,
Og Ternen saae, at hun var vred;
Og Oine lidet milde.

„Hoho, mit Guld! Hoho, Hoho!"
(Det Bud hun Oxen sendte)
„Hoho, mit Guld! Hoho, Hoho!" —
Flux den sit Hoved vendte,
Sprang snarlig over Busk og Bæk
Og stod ved hendes Side.
„Hoho, mit Guld! Glem nu Din Skræk!" —
Ømt strøg hun Pelsen hvide.

„Har Trællen med sin stygge Skjemt
Dig jaget bort af Enge?
Mit stakkels Guld! gjemt er ei glemt,
Om end det hviler længe!" —
Da hørtes Dufthaks lede Griin
Og disse Ord til hende:
„Før Dommen fældes, Frue fiin,
Maa Sagens Gang Du kjende.

„Jeg kom fra Skoven med mit Ved
Og hørte Bjælden klinge.
I Krattet er ei Stien bred
Og hvasse Torne stinge.
Der stod nu Oxen indeklemt,
Jeg hjalp den ud af Vaanden —
Det var vist ikke gaaet nemt
Foruden Kjæp i Haanden." —

Og Trællen skyndte sig nu bort,
Han bar sit Ved paa Nakken.
Det tunge Knippe laa lidt haardt
Og fuld af Sand var Bakken.
Derfor han vralted i sin Gang
Og stak sin Kjæp i Stene.
Nidvise blev hans hæse Sang
Hvergang han gik alene.

Om Kvelden blev der meget talt
Om Trællens onde Skikke.
Ei Hjørleifs Ord i Talen faldt,
Som ændsed han den ikke.
Men tidt han sig om Brynet strøg
Og rokked i sit Sæde. —
Da meente man, at Trællens Spøg
Ham gjorde liden Glæde.

3. I Trællehuset.

Med Skjælven Maanen bag Skyer krøb,
Og alle Stjerner blev borte.
Som rappe Hingster Skyerne løb,
Saa uveirsſvangre, ſaa ſorte.
Vildt tuded Stormen, og Sneen føg
Omkring i hvirvlende Flokke,
Og Havet bruſte, ſyded og røg
Om Iſens ſvømmende Blokke.

I Trællehuſet var ſtænget Glug,
Men Vinden fandt dog ſin Sprække.
Snart lød det, ſom et klagende Suk,
Snart, ſom naar Frøerne kvække.
En Egebul gav en ſøvnig Glød
Og Røgen hang under Taget.
Ildſtedets Aſke i Veir ſig ſkjød,
Naar Egeknaſterne knaged.

De fleste Trælle længst snorked fast,
Med Huder om Kind og Næse.
De tænkte: Natten har megen Hast,
Lad det derude kun blæse.
I brune Kofter sad Trælle to;
Med Møie holdt de sig varme,
Gned Kinden, pusted paa røden Kno,
Slog Ryg med korslagte Arme.

De Vestmænd eied saa mørk en Lød,
Saa skummelt Øinene lured;
Liig sorte Snoge Haarene fløb
Om Panden, som Rynker fured.
Den flade Næse sig løfted trægt,
Et Vand aldrig Kinden tvætted.
Man saae, det var ingen nordisk Slægt,
Som denne Yngel opdrætted.

Den Ene hvisked: „Jeg gik da nær
Og hørte Een af dem nævne,
At hvo der drager af Saar et Spær,
Selv dræbte Kjæmpe skal hevne.“ —
Da lo den Anden og sagde; „Vist
I Nord de have den Vane;
Men husk, at Tufthat drog Spydet hist,
Men Hjørleif gav Manden Bane!“ —

Der kom en Uro, hvor Dufthak laa,
Hæst lød hans rædsomme Latter.
Den ene Træl paa den anden saae:
„Hør Du? Nu drømmer han atter!
Hans Blidhed huer mig sjelden vel,
Da tænker jeg meest paa Katten.“ —
Da gabed og lo den anden Træl,
Men sagde: „Hvad bli'er af Natten!“ —

Snart var de med i det Snorkelag;
Men Dufthak mumled: „De snue,
Om Stormen river saa Gavl og Tag
Og Sneen bli'er deres Stue!
De Hunde tænke paa Ingenting.
Naar kun de faae Søvn og Davre,
Kan Hver dem kjøre saa let omkring,
Som Øget, der faaer sin Havre.“ —

Men Stormen tuded og Havet skreg
Og Ræven hyled i Skoven,
Og Sneens flygtige Bjerge steg,
Og Skyer skifted foroven.
Den Nat var kold, og saa sort og lang,
Paa Himlen saaes ingen Stjerne —
Men længst og koldest og sortest sprang
Dog Natten af Trællens Hjerne.

Med mørke Tanker indsov han seent.
Han drømte, hans Haand var blodig;
At megen Hæder ham var forleent;
At han var mægtig og modig;
At Hornet blev ham af Helga rakt
Paa Hæderspladsen i Hallen,
Mens Kjæmper jubled. — Da blev han vakt
Af Oxens Brølen i Stalden.

---

4. Trællene dræbte Oxen.

Men om Vaaren smelted Isen,
Sneens lette Bjerge sank.
Vaaren frem af Søndenbrisen,
Rulled Fjordens Vove blank.

Ned ad Fjeldets bratte Vægge,
Sprættende, som Laxe graae,
Skyndte sig nu hundred Bække,
Blev i Dalen til en Aa.

Under Skyen Falken seiled,
Luften bar saa stærk og frisk,
Fjeldets Sø dens Billed speiled —
Dybere da svam hver Fisk.

Trosten sang paa Tun og Enge,
Ryppen skifted Vinterkjol.
Solen blev paa Himlen længe,
Og den var saa mild, den Sol.

Blommer vakte den af Dvale,
Soley, Fisil, Baldersbraa;
Græsset grønned den i Dale
Og paa Birken Knopper smaae. —

Hjørleif sagde: „Stængt i Bure,
Liig en Fugl med Vingen brudt,
Er en Mark, før Plovens Fure
Mulden frem i Sol har skudt.

„Trælle, I skal Marken pløie,
Trække selv den tunge Plov.
Oxen spares skal for Møie,
Den skal gaae paa Græs i Skov.

„Men naar Sveden slaaer og rusker
Af Dit Haar og Panden styg,
Dufthak, tænker jeg, Du husker,
At Du kilded Oxens Ryg!“ —

Fugle flagred, Mygge surred,
Solen skinte, Kilder sang.
Trællen svedte, stamped, knurred,
Naar en Steen om Iernet sprang.

Oxen gik i Krat og Buske,
Fryded sig ved Græssets Duft,
Bed med Vellyst grønne Duske,
Napped efter Myg i Luft.

Munter den sit hvide Hoved
Frem af Bladehanget stak,
Brølte, og sin Frihed loved,
Da den saae, hvor Dusthak trak.

Rasende da Trællen skraalte:
„Var jeg ei som Oxen dum,
Hvis slig Haan jeg længer taalte,
Den skal see min Ryg saa krum?“

Men med Eet han dæmped Stemme,
Lurende, som Kat paa Muus,
Hvisked: „Kvinder er i Skemme,
Alle Mænd er langt fra Huus.

„Skal vi Oxen slaae for Panden —
Ravnen vil saa gjøre Sit —
Siden vi fortælle Manden,
At en Bamse den har bidt?" —

Men de svarte ham med Latter:
„Dufthak er en prægtig Fyr!
Vi skal hamre til den dratter!
Hei, vi gaae paa Eventyr!"

Stene, Kjæppe, Spader, Hakker
Bleve Trællens Vaaben her;
Thi en saadan lumpen Prakker
Fører aldrig Spyd og Sværd. —

Nu der blev en Larm i Skoven,
Hvor den stakkels Oxe løb.
Vilde Fugle skreg foroven,
Men i Krattet Trælle krøb.

Ræd og ængstet Dyret rysted,
Spiled op sit Næseboer.
Saadant Syn en Træl forlysted,
Kjækt han ind paa Dyret foer.

Tog i Hornet fat med Hænder.
See, da viser Oxen Mod:
Trællen flux den endevender,
Saa han ligger i sit Blod.

Men dens Mod fik liden Følge;
Thi den fik saa mangt et Hug,
Rød randt Blodets stride Bølge,
Og den døde med et Suk. —

Men om Kvelden Kjæmper glade
Mored sig med Boldtespil,
Og, som Blommer, Kvinder sade
Rundt paa Tunet og saae til.

Boldten fløi i langlig Bue,
Baaren ud af Egeskaft.
Og det var en Lyst, at skue
Sikkre Syn og Armens Kraft.

Ingen der var Hjørleifs Mage:
Længst foer Boldten, naar han slog
Og hvergang den kom tilbage
Midt i Farten han den tog.

See, da komme gustne, blege,
Hjørleifs irske Trælle hjem.
Kjæmper standse med at lege,
Medens Kvinder gange frem.

Halted hid en Træl, (den Samme,
Oxen gav den slemme Rift;
Drafdit Svarte hed han, Skramme
Bar han efter hiin Bedrift).

Og han stammed: „Viking stærke!
Hist i Skoven Bamsen gaaer.
Længe der vil sees et Mærke,
Hvor sin tunge Lab den slaaer.

„Aldrig glemmer jeg det Bulder —
Aldrig glemmer jeg det Blik! —
Seer Du Mærket paa min Skulder,
Som for Oxens Skyld jeg fik? —

„Frygtelig, ad dunkle Stier
Bamsen kom og Oxen bed —
Uh! det brænder her og svier.“ —
Og han sank i Græsset ned.

Tænkte Dufthak: Mine Dage
Saae jeg aldrig større Skalk.
Den maa være snu, den Krage,
Som skal narre kloge Falk!

Men som Falken i det Høie
Tyktes Hjørleif Trælle smaae,
Da, med Lynet i sit Øie,
Kjæmpen stod og talte saa:

„Før den næste Sol har Hvile,
Hviler Bjørnen paa sin Leg.“
Listig monne Dufthak smile,
Men foroven Ravnen skreg.

---

5. Den sidste Morgen.

Paa Tunet stode Hjørleifs Fæller,
Fuldt væbnede med Spyd og Øxer;
I Solen gløded Kobberhjelme
Og Haaret fløb om brede Skuldre.

Der var et Hundeglam; thi Jagten
Er Hundens bedste Fryd og Gammen,
Og naar den seer sin Herre rustet
Til Jagt paa vilde Dyr i Skoven,
Da logrer den med Halen, bjæffer
Og springer om og spidser Øre. —

Den Morgen var det Hundes Glæde,
At snart de skulde Bjørnen bide.

Men hist i Hallen stod de Tvende,
Den bolde Høvding og hans Hustru,
Og taltes ved; han, stærk som Egen,
Men hun, liig Blomsten, Vinden bøier.
Og Hjørleif sagde til sin Hustru:

„Min hulde Helga! hvorfor skjælver
Du saa? Hvi er saa hvid Din Kind?
Høit bankende Din Barm sig hvælver,
Hvad ængster saa Dit bløde Sind?
Hvad kan Du frygte, Hustru kjære!
Er da saa veg Din Huusbonds Haand,
At ei den kan til Glæden bære
Saa fiin og skjær en Lilievaand?“ —

Da hæved hun til ham sit Øie,
Et Hav af Ømhed deri bølged.
Tæt til hans brede Bryst hun lagde
Sit Hoved med de gule Lokker
Og talte til sin stærke Huusbond:

„Ak, Hjørleif! aldrig før jeg frygted,
Naar Du i Kampens Farer drog.
Jeg vidste, faste Kjæmper flygted,
Som Fnug for Storm, hvorhelst Du slog.

Men her blandt disse øde Fjelde
Gjør Faren første Gang mig angst.
Ak, Hjørleif! det bli'er svært at fælde
Den Bjørn! — Det er en farlig Fangst!" —

Da smiilte Kjæmpen og han svarte:

„Min Hustru! husk, hvor Sværde blinked
Og Dødens hvasse Pile sang
Og Stridens Mærke rødest vinked,
Din Huusbond tidt har havt sin Gang.
Mig skræmmed ingen Berserks Rygte,
Som traadte Ild og skifted Ham —
Saa troer jeg ei, jeg har at frygte,
At Bamsen ei skal blive tam." —

En Rødme farved Kvindens Kinder,
Og større Glands fik hendes Øie,
Og væn og ædel var hun, Helga,
Mens ømt og kjærligt saa hun talte:

„Min Huusbond! lad Din Viv Dig vare!
Til høie Aser vend Dit Spor,
At ei de skal i Vrede fare,
Som Hagl og Uveir, over Jord,

Alfader, Thor, den lyse Balder,
Og Hun, den milde Vanadiis!
Ak, Hjørleif, tryggest Kjæmpe falder,
Hvis dem han yder ei sin Priis!

„Husk, Hjørleif! Odin gav Dig Livet,
Den stærke Thor har Styrken bragt,
Din glade Hu har Balder givet,
Din Elskov har Dig Freya rakt —
Hvor fik en Mand slig Rigdom skjænket,
Som agted den en Tak ei værd?
Jeg frygter, Giverne Du krænked,
Min Huusbond, med Din kolde Færd.“ —

Men luende var Hjørleifs Øie
Dengang han svarte Kvinden fagre:

„Hvo Livet gav, det veed jeg ikke —
Men Styrken kom af Kamp og Dyst.
Min Hu blev glad ved Dine Blikke
Og Du mig gav min Elskovs Lyst!
Du er mig meer, end Aser alle!
Du er en Kjæmpes Vanadiis!
Hvor Hornet gaaer, hvor Hærmænd falde,
Jeg giver Dig, min Freya, Priis!“ —

Da hørtes Lurens Klang derude. —
Med Elskov i sit Blik og Stemme,
Han smiilte til sin Viv og talte:

„Hør, Luren kalder! — Bange skjule
Sig hist i Reden Skovens Børn.
Snart skal I flagre ud, I Fugle,
Ei skræmmes meer af brune Bjørn! —
Før Solen skrider lavt om Vangen,
Jeg møder Dig, min Hustru, her,
Mens udenfor fortæller Sangen,
Hvor Hjorleif har sin Freya kjær!“ -

Saa tog han Oxen ned fra Knagen
Og Spydet og sin Hjelm, den blanke;
Men Sværdet gode tog han ikke —
Det hænge skal til bedre Kampe.

Det var et fagert Syn, at skue
De høie Kjæmper, der de vandred
Til Skoven; deres Klæders Farver
Var røde, ret som unge Roser,
Og høit de svunge deres Øxer.

I Hallens Glug stod Helga Fagre
Og stirred efter dem i Tanker.
Da Hjørleif svandt bag Skovens Stammer,
Det var, som Solen svandt fra Himlen.

6. Hjorleifs Drab.

Men i Løndom spyede Slangen Nidingsgift i
feige Sjæle:
Dufthak ægged andre Trælle. Grueligt var
Trællens Mæle;
I hans Mundvig skummed Fraaden, Haarene
stod stivt, som Børster,
Og han ligned meest en Ulv, som efter Hjorte-
blodet tørster.

Og han hvisled: „Snilde Landsmænd, husk, jeg
Hevnens Pligt har arvet,
Dengang Hjorleif Spydet rødt i Hulemandens
Lever farved!
Om min Hevn ei rager Jer, da vil I dette dog
nok huske:
Til os Alle kommer Hevnen, hvis han kommer
karsk af Buske!

„Thi naar Oxen findes, seer han, at ei Bamsen den har dødet,
Men at Hakker knuste Panden og at Spader slænged Kjødet,
Og han kan da sagtens gjætte, at vi Trælle have dræbt den,
Og at vi bag Egekrattet, for at skjule den, har slæbt den."

Gustne, skjælvende og fule, ret som Nastronds Skygger fæle,
Der, hvis blot de kunde, vilde gjerne for sig selv sig fjæle,
Stod de andre Trælle. Derhen Ingen før sin Tanke retted;
Ynkeligt de flød med Strømmen, og nu sad de fast i Nettet!

Og de stod og sloge Knæer sammen, og de skare Tænder,
Og de spiled dumme Oine og de vrede klamme Hænder;
Thi de meente Veien spærret, som af Kniben kunde føre —
Men da hvisled Dufthak: „Snilde Landsmænd, laaner mig et Øre!

„Nu de gange spredt i Skoven, for at finde
Bjørnen stærke —
Skal vi lege: Bjørnen kommer, og med Bjørne-
tand dem mærke? —
Saa tilhører os de Kvinder, som de frelse Mænd
har eiet —
Og med vordne Frelse skal de siden lystig dele
Leiet!

„Og til Øerne hiſtude, hvor de hvide Bølger bruse,
Seile vi med dem, og bygge der bag Klippen
lune Huse.
Siden leve vi saa let og roligt, uden Angst og
Kvide —
Ingen faaer jo, hvad der blev Hjorleifs Bane-
mænd, at vide!" —

Men af Hadet og af Brynde spændtes da hver
Trælleaare,
Og til deres høie Høvding brat de monne Duf-
thak kaare.
Og med Øxer og med Knive dybt i Skoven de
sig skjule —
Solen skinte ligevenligt, ligeglade kviddred Fugle.

See! da kom den stolte Hjørleif, gjævest for
blandt gjæve Helte.
Spyd han bar i Haand og Malmet funkled i
hans gule Belte.
Hovedet var Hjelmens Ære — derfor saa den
monne gløde!
Men om Kjæmpens Skuldre hang i bløde Folder
Kappen røde.

Kjækt og freidigt var hans Aasyn, stærkt og fast
hvert Fjed, han traadte,
Græsset sank og for hans Fødder mangen Blomst
sig bøie maatte;
Og dog var saa godt hans Øie, at, hvis Bjørnen
blot var funden,
Øiet var i Medynk blevet selv en Vagt for
Blomstergrunden.

Kviste brødes, Løvet suste! — — Hjørleif brat
sit Hoved vender
Og han knuger Spyd og Øxe fastere med sine
Hænder.
Men i Kamp ham Ingen mødte, hvor han bød
dem Kampen aaben —
Bagfra kun ham kunde ramme feige Trælles
lumske Vaaben. —

Men han laa med kløvet Nakke. — Og de monne ham omstimle.
Og de stak og traadte Kjæmpen, som nu var paa Vei til Gimle —
Thi den Tappre skal til Gimle, naar ham Nornen vinker fage!
Slig blev Hjørleifs Bane. Det blev Enden paa hans stolte Sage.

7. Trællene bortføre Kvinderne.

Men der, Een og Een, i Skoven alle frelse
Mænd var dræbte,
Bleve deres Klæ'er og Vaaben i en Dynge
sammenslæbte.
Trælle stod med gridske Blikke efter denne Helte-
gjerning,
Mens om Spydet og om Hjelmen der blev kastet
Lod og Tærning.

Dufthak valgte forlods Klæderne, som Hjorleif
havde baaret,
Men til stærke, brede Skuldre blev den dyre
Kappe skaaret;
Til en stor og kraftig Kjæmpe sydedes den Pandser-
skjorte —
Derfor blev den lille Usling reent i Hjorleifs
Klæder borte.

Værst det gik med Hjelmen; thi den var saa stor
og viid og vægtig,
At den slugte heelt hans Hoved, men den var
saa blank og prægtig!
Og da det ham lykkedes at skyde den paaskraa i
Nakken,
Var han den, og kneiste, mens han gik af
Skoven ned ad Bakken.

Trællens Trælle gik ham næst, de kneiste med,
som deres Herre.
Høit de skrege, vildt de larmed, og den Larm
blev stedse værre,
Saa den hørtes ind i Skemmen, hvor de unge
Enker sade,
Traadte Væven, spandt paa Tenen, sang og
vare froe og glade.

Spolen hviilte, Tenen standsed, Sangen taug
og stum blev Glæde.
Brat i Sorgløshedens Kammer Kval og Kvide
tog sit Sæde;
Thi nu nærmed Trælleflokken sig og styred hen
mod Huset,
Dryppende af Blod og støvet, og af Brynde
som beruset.

Som med Skjælven hen til Reden fare hvide,
bange Duer,
Naar dem Fjenden, Høgen vilde, ængster høit
fra Sky og truer,
Føre disse bange Kvinder hen til Hjørleifs Plads
i Hallen,
Som om Hjælpen der kan ventes — ak, men
Kjæmpen er jo falden!

Men de stormed ind i Hallen, Trællene, med
Miner frække.
Bleg, som Jøklens Snee, stod Helga i den
værgeløse Række.
Brat dog farved Blodet hendes hvide Kinder
purpurrøde,
Dengang disse Ord fra Dufthaks sorte Nidings-
læber løde:

„Han har faaet Forfald, Manden, som Du før
Din Huusbond nævned,
Men Du skal ei gaae alene, Søde! derfor hid
jeg stævned:
Jeg vil være Dig en Herre og en kjærlig
Ægtemage!
Vær da glad og spar Din Taare! Glem Dit Savn
og Suk og Klage!“ —

Nu han nærmed sig, skjøndt langsomt, med en Brand i hver en Mine,
Som en Høg, der længe leger grumt med Duens Angst og Pine —
See, da sprang hun op paa Bænken, rev det sjeldne Sværd af Knage,
Svang det foran sig; men Trællen blev da ræd og veg tilbage.

Men hun talte: „Frække Niding! mens jeg dette Sværd kan bære
Og kan aande Luften, skal jeg værge for min Kvindeære!
Har Du kjært det stygge Hoved, som Du bærer paa Din Skulder,
Vogt Dig, ellers for en Kvindes svage Fod det snarlig ruller!“

Trællen blegned, skuled, hvisled: „Lad os først derover komme,
Til de fjerne Øer! — Der jeg tænker, snart vi faae Jer fromme!“ —
Mange Kvinder skjalv i Løndom, men Fru Helga stod med Sværdet,
Bleg var Kinden, dunkelt Øiet, men dog Panden uforfærdet. —

Inden Kveld var Lasten stuvet. Men da næste
Gang det daged,
Stode Trælle tæt paa Tofte, svedte, pusted tidt
og staged.
Taager svøbte sig af Enge, Fjordens Vover
randt saa smule.
— Morgensolen skinte venligt og saa glade
kviddred Fugle.

Baaden letted sig af Grunden og flød langsomt
ud af Havnen.
Mange fagre, blege Kvinder sade tause bag i
Stavnen.
Midt imellem disse Svage sad een Kvinde rank
og rolig,
I sit Skjød hun gjemte Sværdet, derpaa hviilte
Haanden trolig.

Intet Suk bar hendes Læbe, ingen Taare hendes
Øie,
Ingen Trællefrygt mon dette klare, ædle Hoved bøie.
Ei hun ændsed Trælles Trusler, ei hun ændsed
deres Latter. —
Saaes det der, at denne Kvinde selv var Ørn
hiin Gamles Datter.

8. Liden Thorsten.

Men der, hvor Ingolf sin Drage bandt,
Sine Høisædesstøtter han ikke fandt.

Da var det ledet langt ud paa Høsten.
Han slog sig derfor til Ro paa Kysten,
Skjøndt den var sandet og bar og gold
Og Vinden fra Havet skarp og kold.

En Vinter gik hen og Vaar gav Møde.

Da monne Fru Halveg en Søn ham føde,
Og Ingolf øste sin Dreng med Vand
Og sagde: „Thorsten, vox nu til Mand!“ —

(Men Thorsten kaldte han Sønnen kjære,
Den stærke Gud Thor til Lov og Ære.
Da sparked Gutten, som meente han:
Med Tiden vorder jeg vel en Mand!
Men Ingolfs Hjerte blev stort af Glæde,
Han gynged sin Dreng og monne kvæde:

„Denne Gave
Guder skjænked
Deres Dyrker,
Drengen fagre!
See, han ligger,
Liig en Lysalf,
I sin Faders
Favn og smiler!

„Disse røde,
Runde Kinder
Maa han eie
Efter Halveg;
Disse glade,
Gode Øine
Har han arvet
Efter hende!“

Da lo hans Hustru saa mild og glad,
Saae paa sin Huusbond og Søn og kvad:

„Men den klare,
Kjække Pande
Har han arvet
Efter Ingolf!
Stolt er Præget,
Panden bærer —
Kan Du raade
Runer, Huusbond?

„Han vil stande
Stolt i Striden!
Han vil vorde
Viis paa Thinge!
Og det kan da
Kjendes klarlig,
At han arved
Ingolfs Evner!“

Vel aldrig før nogen Vølve spaaede
Og løste til større Fryd sin Gaade;
Thi Gutten sparked og Manden lo,
Da smiilte Vølven til beggeto.

Men liden Thorsten fik Kinder røde
Og gule Lokker, saa silkebløde.
Han bied et karskt og kjærligt Bryst
Og sprang paa sin Faders Arm med Lyst.

Derfor han voxte, som Blomst i Enge,
Og blev til en Knop blandt andre Drenge.

---

9. Ingolf satte Hjorleif i Høi.

Det var Ingolfs Trælle,
Vifil og Karl hiin Svenske.
Ingolf dem fordum hærtog,
Mens han i Viking drog.

Det vidste stolten Ingolf,
At Vifil var snild og trofast;
Ørnen haver skarpen Syn
Under sit dunkle Bryn.

Talte den frække Herre:
„Hvor monne de Støtter findes?
Finder Du de Guder to,
Vist Du skal vorde fro!“

Vifil og Karl hiin Svenske
De ginge ud at lede.
En Dag, der Solen oprandt,
De Hjørleifs Huse fandt.

Det var de baade Trælle,
De vilde see Mand og Frue.
Men der til Huset de kom,
Stod Hal og Skemme tom.

Da tænkte de brat i Sinde:
Det volder liden Glæde.
Tilbage monne de gaae
Og melde, hvad de saae.

Da Tidenden han spurgte,
Blev Ingolf hvid om Kinder.
Han sagde til sin fagre Viv:
„Bort drage vi, mit Liv!"

Bort droge Mænd og Kvinder.
Det var den stærke Ingolf,
Selv han bar sin liden Dreng,
Hans Arm blev Thorstens Seng. —

De fandt kun tomme Huse,
Men Ravnen skreg i Skoven.
Da lo den liden Dreng saa glad —
Han fatted ei det Kvad.

Ingolf gik om i Skoven.
Der laa blandt dræbte Kjæmper
Hjørleif, uden Kappe og Hjelm,
Ret som en fredløs Skjelm!

Mange vare de Mærker
Af Øxer og af Fugle.
Sagde Ingolf: „En skjændig Død
Her gav ham Trællens Stød.

„Han var en Dreng saa dannis —
Men bloted ei til Guder,
Og ilde gaaer det Hver paa Jord,
Som ei paa Guder troer!“ —

Det var de tause Fæller,
De mured brat et Kammer.
Væg og Loft var af Stene graae,
Men Grønsvær udenpaa.

De toge faldne Kjæmper
Og tvætted dem med Duge.
Linet om deres Lemmer vandt
Og stærke Helsko bandt.

Satte dem ind i Høien.
Der sad Hjørleif i Midten.
Ham gav Ingolf et herligt Sværd
Til Værn mod Valhals Hær.

Dertil han stilled Skjoldet
Op ved Kjæmpens Bene.
Skjoldet eied en gylden Rand,
Sømmed sin Eiermand.

Dertil han gav ham Ringe
Med Guld og klare Stene.
Det vidste Ingolf, Stavkarl faaer
Ei Plads, hv'or Odin gaaer.

Siden han gav ham Kappen,
Syet med brusende Bræmmer.
Skjønne skal Odins Kjæmper klart,
En Høvding kommer snart.

Siden de lukked Høien,
Risted i Steen en Rune:
„Her sattes en ædelig Mand,
Hjørleif fra Norges Land.“ —

Det var den tause Ingolf,
Saa mod han stod paa Fjeldet,
Fjeldet raged af vilden Sø,
Kneiste høit over Ø.

Og vidt man kunde skue
Hvis der man spændte Brynet.
Og Ingolf saae de Øer smaae,
Der fjernt i Havet laae.

Tænkte den frække Kjæmpe:
Derhen kan Bølgen bære —
Langt kan det voxe, Snekkens Spor,
Er Hevnen først ombord! —

Om bares Mjød i Hallen.
Det var den høie Ingolf,
Med det fyldte Guldhorn han stod,
Han var i Hu saa mod.

Talte den ædle Kjæmpe:
„Blegne skal feige Trælle
Og hevnes min Fostbroders Død!“
Talt, han uddrak sin Mjød.

---

10. Ingolf hevner Hjorleif.

Kjækt løfter sig mod Himlen
Under Island en Ø.
Der raabte Fuglevrimlen
Og Svar den fik fra Sø.
Hvergang et Vindpust suste,
En Bølge slog mod Strand.
Men hvorom Bølgen bruste,
Jeg Jer fortælle kan:

Hver Dag hun sad der, Enken,
Paa Klippens steile Kant! — —
Om hende Blomsterlænken,
Den Kvindeflok, sig vandt.
Det var ei Roser røde,
Der klyngede sig her.
Nei, det var Lilier bløde,
Med blege Farveskjær.

Helga, hiin ranke Kvinde,
Holdt selv det skarpe Sværd.
Det maatte Hver vel finde,
At Døden sad det nær:
Thi glimtende det straalte,
Som Mjølnir avler Lyn.
Hvo denne Glands ret taalte,
Var vist ei svag af Syn.

Naar Solen steg, til Fjeldet
Den Fagre aarle gik
Og sad, indtil det kveldede.
Og sendte vidt sit Blik.
Mod Nord det monne vanke
Ad den gyngende Bro,
Men aldrig hendes Tanke
Fandt Hvile eller Ro. —

Naar Solen sank i Vove,
Sad Kvinderne paa Vagt;
De skiftedes at sove,
Og gav paa Sværdet Agt.
Vel monne Trælle liste
Sig nær hver Midienat;
Dog maatte Modet briste,
Naar Sværdet lyste brat.

De grued for dets dunkle,
Uforklarlige Magt.
Hvor kunde saa det funkle
Uden en Trolddoms Pagt?
Hver Træl tilbage tumled,
Ræd skulende og bleg.
Men Dufthak hvergang mumled:
„Tid fælder haardest Eg.“

Dog blev snart Glæden liden
Ved denne lede Frist;
Han vilde derfor Tiden
Sig korte med en List.
Den Skik ham ikke fryded,
At Helga var saa kold.
Af Brynde Blodet syded
I feige Trælleknold.

En Dag sig Trælle gotted
Med stjaalne Mjød og Flæsk,
Og Dufthak sad og skotted
Omkring sig, ond og trædsk.
Tidt lod han Hornet vandre,
Men selv han lidet drak.
Han daarede de Andre
Med al sin løse Snak.

Til Een han hvisked: „Der kan
Du faae en deilig Kvind!“
Til Een: „Det seer da Hvermand,
Hun snoer for Dig sit Spind!“
Men Andre bad han drikke
En Slurk endnu derpaa,
At snart de maatte skikke
Lidt bedre sig, de Smaae.

Trællene drak og slikked
Sig Fingrene med Fryd,
Og hvæsed ømt og hikked
Og gave kjælne Lyd.
Men Dufthak saaes sig rulle,
Som en snurrende Kat,
Om dem, til de blev fulde;
Da tog han saadan fat:

„Hvis blot vi havde vristet
Fra dem den skarpe Sax!
Om vi bag Krat os listed,
Som Ræv bag tætte Ax?
Der sidde de paa Bjerget
Og stirre ud paa Hav —
Maaskee de nu paa Værget
Saa megen Agt ei gav!“

Hvert Trælleøie flammed;
Thi Mjøden gav dem Mod.
Men Drafdit Svarte stammed:
„Den Plan — den — den er god!
Jeg ta'er fra hende Saxen —
Det er en deilig Sax!
Men har vi fanget Laxen,
Opæder vi den strax."

Men Dufthak tænkte: Tag Dig
I Agt og skjær Dig ei!
Nu lister mig bag Dig —
Saa hytter jeg vel mig.
Hei! inden Kveld er omme,
Min Favn bli'er Helgas Svøb.
Den søde, dyre Blomme,
Nu maa hun give Kjøb! —

Svartalferne nu snege
Sig op ad Stien steil.
Om end de varsomt stege,
De tidt dog traadte feil.
Klipper gik ud af Leie
Og sprang i Kløftens Dyb —
Selv de gik ud af Veie
For dette lede Kryb.

Skjøndt langsomt frem de slingred
De vandt tilsidst dog op.
Et rædsomt Skraal nu skingred,
Som rysted Bjergets Krop.
Op fløi de skræmte Kvinder,
Da lo den drukne Sværm —
Men med glødende Kinder
Stod Helga, deres Skjærm.

Hun Staalet svang, det vinked
Enhver, der komme vil.
Hvert Trælleøie blinked
For Sværdets Straalespil.
Det knittred og det lyste,
Som en flammende Ild.
De fleste Trælle gyste.
Drafdit blev blind og vild.

Thi Guld og Stene daared
Hans gridske Trællehu.
Han raved hen — men saaret
Han sank i samme Nu.
Da skraalte Dufthak: „Fælle,
Vi hevne Dig paa Stand!"
Svarte ham andre Trælle:
„Hevn Du ham, hvis Du kan!"

Da vakled han. Han tænkte
Det ei paa saadan Viis.
I Skam han Hoved sænkte,
Mens Blodet blev til Iis.
Han stod, som brat hernede
Han skued Thrudvangs Trot;
Thi Helga stod i Vrede
Liig Sif ved Lokes Spot.

Hun talte: „Træl, Din Villie
Den faaer Du ei med os.
Mens karsk jeg gaaer paa Tilje,
Skal her Dig vises Trods.
Før vi vor Ære miste
Udi en Nidings Arm,
Med Sværdet jeg skal riste
Dødsruner i vor Barm!

„Viid, før jeg tage vilde
En giftig Snog i Favn,
End for Dig, usle Lille,
Jeg plette vil mit Navn!
Jeg var en Viv med Ære,
Som saadan vil jeg døe!
Dertil Du Vidne være,
Du rene, klare Sø!“

Da klang en Luur fra Søen,
Hvert Øie stirred ud,
Og see, ind fløi mod Øen
En Snekke rank og prud.
Der Kjæmper sad i Rader,
Hvor Aarer skar i Vand.
Ved Masten stod i Plader
Ingolf, den Høvidsmand.

Brat foer i Øst og Vester
Hver Træl i Kvide stor;
Thi det var haarde Gjæster,
Som ginge nu fra Bord.
De drog, som Hevnens Svende,
Med Øxer og med Spær.
Da kom en svar Elende
Over den Trællehær.

Een sig fra Klippen kasted
Og slog sig selv ihjel.
Een ud i Bølgen hasted
Og drukned i dens Væld.
De Andre fik i Rygge
Ristet en blodig Ørn.
Slig Død fik her de stygge
Vanærens kaarne Børn. —

Men Snekken styred atter
Bort fra den lille Havn,
Og Ørn hiin Gamles Datter
Med Ingolf stod i Stavn.
Hun fæsted til hans Belte
Det kostelige Sværd
Og sagde: „Pryd for Helte!
Sid ham i Faren nær!“ —

Og Snekken fløi fra Øen
Over det vide Rum. —
Den Ø staaer midt i Søen,
I det brusende Skum.
Saalænge Bølger rinde
Og færge Skib i Havn,
Om Vestmænd skal den minde;
Thi deraf fik den Navn.

---

11. Den første Landnamsmand.

Nu var en Dag oprunden,
Som aldrig skulde døe;
Thi nu var Stranden funden,
Hvor Guder gik af Sø.
Did havde Bølgen baaret,
Hvor selv de havde kaaret
At dyrkes paa Ø.

Der vifted blide Vinde
I gudekaarne Fjord.
Et Fjeld med høien Tinde
Stod skjærmende mod Nord.
Mod Vest blev Stormen avet
Af Jøklen, som af Havet
Steg mægtig og stor.

Derinde, langs med Næsset,
Opdukked Øer og Skjær.
Bag Tuerne, i Græsset,
Bygged en Sangerhær.
Saa sval og frisk var Luften,
Saa yndelig var Duften,
Saa kjæk Sangen der.

En lille Sølvbæk iilte
Mellem Bakker til Strand,
Og i Solglandsen smiilte
Et sivomkrandset Vand.
Paa Vandet, som i Drømme,
En lille Holm saaes svømme,
Med Blommer paa Rand.

Did drog nu Ingolf over Fjeld og Hede,
Med store Fremtidstanker i sin Barm.
Men dengang Næsset bredte sig dernede
For Mandens Blik, da blev han taus og varm.
Han stod med aabnet Favn og bøiet Hoved,
Mens i sit Sind han Thor og Odin loved.
Men siden sendte han sit glade Øie
Udover Dalen og de grønne Høie.

Da saae han hist, hvor Silkegræsset groede
Og hilste Dagen med sin søde Duft,
En Kilde, som sig let om Engen snoede
Og slynged Røgskyer i den klare Luft,
Og høit han mæled, saa det hørte Alle:
„Af Røgen der vi dette Sted vil kalde.“ —
Men Reykjavik hed Stedet altid siden,
Og Navnet lever end og trodser Tiden.

Her tog han Land. Det Land sig vide strakte;
Thi stor og rig var Ingolfs hele Hu.
Men, som en gavmild Høvding bør, han rakte
En Lod til Hver, som fulgte ham til nu.
Han glemte ingen kjær og trofast Fælle,
Han glemte selv ei sine tagne Trælle,
Men viste, at paa dem han ogsaa tænkte,
Dengang han Vifil Jord med Frihed skjænkte.

Der blev et Liv! — Det sang i Kniv og Hakke,
Hvor Ingolfs Mænd skar Ved og rydded Gruus.
Foroven Bækken, paa den grønne Bakke,
Snart stolt sig hæved Landnamsmandens Huus.
Knap fik den Taget, Gildeshallen, forend
Den gamle Gjæstfrihed oplukked Døren
Og vinked Kjæmperne, for froe at bænkes,
Hvor Sangen lyder og hvor Mjøden skjænkes.

Og Hovet reistes, Agethor til Glæde.
I skaaren Eg der lagdes Sølv og Guld;
Om Ilden hver en Blotmand fik et Sæde,
Hvis Hynde var af Silkevæv i Uld.
Men inderst sad han, Guden med sin Hammer;
Hans Lokker lued, ret som røde Flammer,
(Men det var Guldet, som gav denne Lue),
Og han var herlig der, Gud Thor, at skue!

Da det var reist, de samlede sig Alle
Til Blot i Hovet, for at takke Thor,
Og Ingolf knælte ned for Gudens Stalle
Og bad til Thrudvangs Drot med disse Ord:
„Lad nordisk Kraft i disse Brgder trives!
Hvad tog at sløves, lad det her oplives!“
Men Gudens Oine lyste da saa klare,
Som om hans Smiil et Ja derpaa vil svare.

Men Ingolf bød da sine Fæller yde
Til dette Hov en billig, aarlig Skat,
At altid det sin Hæder maatte nyde
Og skinne, som en Sol, trods Mulm og Nat.
De svarte ham, at saa det skulde være.
Men siden bød han dem hvert Maal at kære
For valgte Mænd, naar her han satte Thinge;
Da vilde snart hver Trætte vorde ringe. —

Saalunde vaagned Liv blandt disse Fjelde,
Hvor før kun Fuglen kviddrede derom.
Naar Stormen kom fra Havet i sin Vælde,
Den ei, som før, til øde Klipper kom:
Der stod et Huus og sad en Mand forinden,
Som sagde: „Mandens Kraft kan trodse Vinden,
Og knækker den min Skude, som et Rør,
Jeg bygger mig en anden før jeg døer!“ —

Og her sad Ingolf, rig og gjæv og æret;
Meer fri, end hist i Norge nogen Trot:
Blandt frie Mænd har den Mand friest været,
Der Andre Frihed undte ligegodt!
Det gjorde Ingolf, derfor led ham Alle,
Og monne villigt ham en Høvding kalde,
En Høvding, høit paa Hjertets Skjolde baaren
Og frit af Kjæmpeklyngen frie kaaren.

Men var han selv en Mand — hans Viv, hiin unge,
Hun var forsand blandt Kvinder selv en Sol.
Saa fro hun før med ham bar Dage tunge
Og fro hun syssled nu med Teen og Spol.
Thi det var denne Kvindes største Ære,
I Stridt og Blidt det samme Sind at bære;
At skue Døden uden Frygt i Øie
Og dog mod Livets Fryd sin Hu at bøie.

Og liden Thorsten løb nu længst alene,
Han var nu stor, han var paa tredie Aar.
Han hopped om paa Strandens glatte Stene
Og Vinden leged med hans gule Haar.
Da saae han ofte, naar han stod paa Bryggen,
En Fugl, der tog sin Unge med paa Ryggen
Og bar den kjærligt paa de dybe Strømme
Og lærte den henover dem at svømme.

Hvad det betød — det først han siden lærte,
Da Moder fletted ham den første Streng
Til Buen, som hans Fader ham forærte,
Forat han kunde fange Fugl paa Eng.
Da sagde han: „Snart faaer jeg Skjold og Kappe;
Da gaaer jeg ud, for Mænd og Guld at nappe!“ —
Men Ingolf smiilte, og Fru Halvegs Blikke
Fortalte dem, hun derom tvivled ikke. —

— — Det var en Høstdagsmorgen.
Der vifted bliden Vind;
Der var en Ro, som Sorgen
Ei kunde naae derind.
Speilglat laa Søens Flade,
Sangfugle monne bade
Sig i Solens Skin.

Der lød et Suus foroven,
En Svane hørtes nær.
Den roede stolt, og Voven
Paa Stand fik Snees Skjær;
Thi Vingerne var hvide.
Til Holmen saaes den glide
Og sætte sig der.

Da blev han, Manden høie,
Heel underlig i Sind.
Det lued af hans Øie,
Det gløded af hans Kind.
I Barmen bølged Strømmen;
Thi Mindet færged Drømmen
Om Svanen derind.

„Tak, Svane, at Du dulgte
Mig ei Din lyse Vei.
Du seer, at jeg Dig fulgte
Og glemte Kaldet ei!
Jeg seer en Glands og Hæder,
Som her fra disse Steder
Skal bane sig Vei!

Hvad Fædre gav i Værge
Os Børn af Kløgt og Kraft,
Bag disse stolte Bjerge
Paany skal suge Saft!
Her vi skal trofast gjemme,
Hvad Mænd i Nord forglemme,
At selv de har havt!

„Da rød skal Runen stande
I Sagas klare Skjold
Og kvæde høit for Lande,
Til Lov om Øen kold:
Den er en sneehvid Svane,
For nordisk Sæd og Vane
Et skjærmende Skjold!"

Indhold.

I.

I Norge.

Side

1. Om Ørn hiin Gamle og hans Børn . . . . 13.
2. Fostbrødrenes Møde med Jarlesønnerne . . . 18.
3. Ved Ørn hiin Gamles Høi . . . . 24.
4. Arveøllet efter Ørn hiin Gamle . . . . 31.
5. Hvad der skete om Vaaren . . . . 45.
6. Kampen ved Hisargavl . . . . 52.
7. Da Leif kom hjem . . . . 59.
8. Ingolfs Drøm . . . . 64.
9. Hvad Halsten dømte . . . . 67.
10. I Hovet . . . . 74.
11. Ingolf fortæller om sin Reise til Island . . 76.
12. Ingolf fæster Halveg Frodedatter . . . . 81.
13. Leifs Irlandsfærd . . . . 88.
14. Hvorledes Leif fik Sværdet . . . . 94.
15. Thors Varsel . . . . 102.
16. Fostbrødrene fore af Landet . . . . 109.

II.

Paa Island.

Side

1. Under Island . . . . 115.
2. Om Hjørleif og Helga . . . . 119.
3. I Trællehuset . . . . 126.
4. Trællene dræbte Oxen . . . . 130.
5. Den sidste Morgen . . . . 137.
6. Hjørleifs Drab . . . . 143.
7. Trællene bortføre Kvinderne . . . . 148.
8. Liden Thorsten . . . . 153.
9. Ingolf satte Hjørleif i Høi . . . . 157.
10. Ingolf hevner Hjørleif . . . . 163.
11. Den første Landnamsmand . . . . 172.

Rettelser.

Side 52, L. 3 f. o.:

Og de speided paa Strand og Hav.

læs: Og de speided paa Strand og paa Hav.

Side 145, L. 9 f. n.:

Ingen faaer jo, hvad der blev Hjørleifs Banemænd, at vide!" —

læs: Ingen faaer jo, hvad der blev af Hjørleifs Banemænd, at vide!" —

